

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas II

Spalio-October 30 d., 1920 m.

No. 18 (91)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Published and distributed under permit (No. 528) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois. By the order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

"VYTIS" (The Knight)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$2.50
6 Months	1.25
In Foreign Countries Yearly	3.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

"VYTIS"
Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$2.50
Pusmečiui	1.25
Pavienis Numeris	15
i Užrubežj Metams	3.00

"VYTIS"
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Tautos Vėliava.

ARBINGIAUSIA ir augščiausia tautos žymė yra jos vėliava. Kiekviena pasaulyje gyva tauta užvis labiausia savo vėliavą myli ir brangina. Tautų istorijoje, garbingose tradicijose ir, apskritai sakant, visame tautų likime vėliava užima svarbiausią vietą.

Senovėje ir dabar už įžaidimą tautos vėliavos buvo ir yra skelbiami karai, kuriuose galvas guldo tūkstančiai jaunų vyrų. Už vėliavą mirti, tautos garbę ginant, buvo kiekvieno tautos piliečio didžiausiu nuopelnu. Netekti savo vėliavos karo laike buvo laikoma didžiausiu kariaujančiai tautai ir jos kareivai pažeminimu.

Gi prieš vėliavą laimėjusi kareiva, apsilvainikuodavo nuopelnais, o savo tautai suteikdavo nepaprastos garbės, kurią nekartą pasiekdavo kitų skriauda.

Ne visų tautų vėliavos lygiai gražios ir skaisčios.

Negalima gerbti tokios tautos, kuri savo vėliavą kelia kitų tautų pavergimui, jų teisių niekinimui ir svetimo turto grobimui. Tuščios garbės ir grobio dėlei skriaudą darydama savo ir kitų šalių piliečiams, jinai savo garbingiausią žymę — vėliavą išstato ant paniekos.

Bet ta tauta, kurios vėliavą piliečiai kareiviai neša į karo laukus savo krašto laisvės gynimui ir savo šalies apsaugojimui nuo įsiveržimo svetimų, yra prakilni ir garbinga tauta. Jos piliečiai tikrai savo šventas priedermes atlieka tautos ir jos žymės linkui. Kitaip pasielgdami, jie nebūtų verti tėvynainių ir savo krašto piliečių vardo. Taipgi, jei pilietis su tikslu pats įžeidžia savo šalies žymę, tai jisai užsitarnauja aštrios pabaudos už savo tautos vardo niekinimą.

Dažniausia prieš savo vėliavą prasizengia didesnės ir galingesnės tautos, vergdamos mažesnes ir silpnesnes. Negali jų pasielgimo išteisinti jokie žmonių parėdymai ir įstatymai, gudriausių diplomatų sutaisyti. Kiekviena tauta pasaulyje turi lygių teisių gyvuoti ir klestėti savo ribose, kur apsireiškia jos kalba, būdas, papročiai ir iš gilios senovės paeinančios tradicijos. To reikalauja teisybė ir žmogiškumas ir Augščiausiojo pasaulio tvarkai patiesti pagrindai.

Prie to veda aiškiausia kiekvienos tautos vėliava.

Lietuvių tauta buvo ir dabar yra laisva tauta.

Lietuviai turi savo trispalvę tautinę vėliavą, kuri skaisčiausia visam pasauliui šviečia.

Lietuviai savo vėliavos nesutepė kitų tautų skriauda.

Bet Lietuvos vėliavą skaudžiai įžeidė rusai, laikinai pavergdami lietuvių laisvą tautą; už ką jie patįs turėjo smarkiai nukentėti. Kilusios audros Rusijos galingą valstybę suardė iš pat pagrindų, o tuo pačiu laiku lietuviai laimingai pasiliuosavę iš jos jungo, savo vėliavą iškėlė augštin. Milžiniška ir stipra Vokietija, bandydama Lietuvą pasilaikyti sau, suklypo.

To paties likimo susilauks ir lenkų tauta, pasirįžusi laisvai Lietuvai vergės pan-

čius nukalti. Neišlaikys lenkai. Lietuvos piliečių pastangos savo tautos laisvę ir vėliavos garbę ginti iki paskutinio kraujo lašo pergalės nedorus priešus.

Lenkijos vėliava jau nubluko, gi Lietuvos tebėra skaisti ir garbinga.

Amerikos lietuviai savo tautos vėliavą turi daugiau gerbti ir labiau mylėti. Tai brangiausia mūsų tautos teisių ir priešų pergalės žymė.

Kiekviena Amerikos lietuvių draugija privalo Lietuvos tautinę vėliavą įsitaisyti ir draugijų laikomuose susirinkimuose pastatyti ją prieš narių akis. Lai vėliava gaivina juose prisirišimą, meilę ir pagarbą prie lietuvių garbingos tautos. Įvairių iškilmių apvaikšiojimuose ir parodose greta garbingos Amerikos vėliavos visada turi būti ir lietuvių tautos vėliava. Būtų gražu ir kilnu kiekvieno amerikiečio lietuvių stuboje rasti lietuviškų vėliavukų. Šiuo mūsų tautai skaudžiu momentu reikalingas ūpo ir dvasios pakėlimas, o kas geriausia lietuvių širdis sujudins, kaip ne vėliava.

Pasirodant viešai su Lietuvos tautine vėliava, reiktų prie jos su didesne pagarba atsinešti. Neužtenka varsotos drobės šmą tą prikabinti prie kokios kreivos lazdos ir ją užsikorus ant pečių, kaip kokį baslį tempti miesto gatvėmis, kur susirenka daugel žmonių lietuvių demonstracijos pažiūrėti. (Panašiai atsitiko lietuvių rengiamoje parodoje N. mieste.)

Parodose ir kitose viešose iškilmėse galima parodyti tik gražiai įtaisytas vėliavas, pasiutas iš atsakančiai suderintų spalvų šilko ar kitokios geresnės medegos. Jos bus labiau branginamos savųjų ir svetimieji su priderančia pagarba prie lietuvių tautinės vėliavos atsineš.

Labai dažnai pasitaiko ir taip, kad į lietuvių rengiamas demonstracijas išėina tiek lietuviškų tautų, kiek jose dalyvauja lietuvišku draugijų. Tautos vėliava nešama vienos draugijos būtinai turi atsiskirti kuomi nors nuo kitos ir, žmogus gerai neapsipazinęs su lietuvių tautos istorija ir jos pastarųjų metų nuotikiais, veltui suks galvą ir

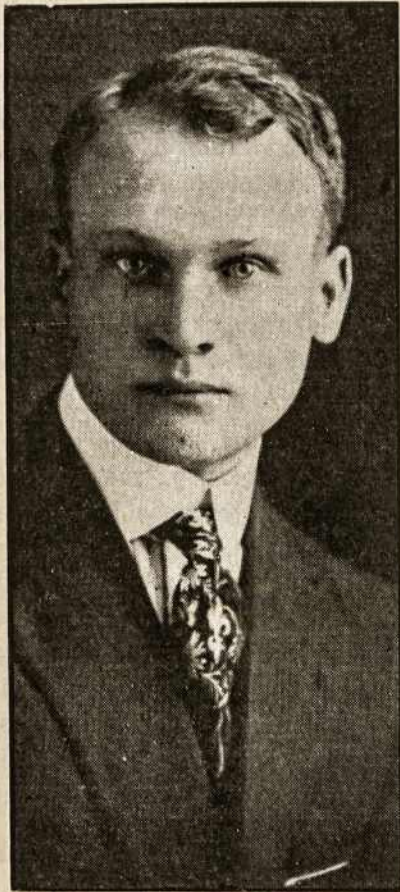
ieškos kuri iš tų visų vėliavų yra tikra lietuvių tautos vėliava.

Taip neturėtų būti.

Lietuvių tautos vėliava yra visiems lietuviams viena ir vienoda, būtent trispalvė: viršuje eina išilgai geltonas, viduryje žalias, o apačioje raudonas ruožai.

Lietuvos tautinės vėliavos gerbime turėtų labiausia pasižymėti Amerikos lietuvių jaunimas Vyčiai. Jiems tad ir pridera parodyti Amerikos lietuvių visuomenei kokia tautos vėliava yra ir kaip jinai yra verta visų tautiečių didžiausios pagarbos.

Žynys.

Matas Zujus.

Buvęs "Vyčio" redaktorius, kelius metus pasižventusiais dirbęs Amerikos lietuvių katalikiško jaunimo reikalams. Išvažiavo į Lietuvą rugsėjo 14 d., š. m. Tėvynėn grįžęs, žada siekti augštesnių mokslų ir kiek laikas leis dirbti jaunuomenės dirvoje. L. Vyčių 8-tas seimas ingaliojo Matą Zujų atstovauti Vyčius Lietuvoje ir jų vardu megsti ryšius su tėvynės jaunimu. Matas Zujus yra taipgi pasirijęs stoti į Lietuvos laisvės gynėjų eiles.

Širdingai linkime draugui Matui geriausių pasisekimų jaunuomenės ir tėvynės darbe.

Žibutė.

Nutrūkusi Styga.

Vidūnaktis.

Ant trečių lubų, augšto mūrinio namo lange mirkčioja mažas šviesos spindulėlis.

Švariame kambarėlyje, ant baltų rankelių geltonplaukę galvelę parėmus, sėdi prie stalelio giliai užsimąsčius jauna mergaitė.

Karčios ašarėlės vilgo žydrių akelių blaštienas ir rieda jos rausvais skruostais žemyn ant stalelio. Širdužėlę spaudžia, vai, spaudžia skausmai... Mintis sukuriai pinaisi ir buriasi jaunoje galvužėlėje.

Liūdna ir skaudu Marytei.

Mylėjo jinai, karštai, nekaltai mylėjo Jonelį... gražus, kilnus, geras jis buvo bernuželis. Širdelė prie jo visai palinko. Pasitikėjo juomi pilnai.

Linksmios ir laimingos dieneles meilės sparnais skrydo skubiai. Džiaugėsi laimė jaunųjų širdys. Gražiai atėičiai iš gyvenimo kilnųjų jausmų statė abudu patogų namelį.

Tik staiga meilės jausmų auksinis siūnelis nutrūko.

Jonelis nekaltą ir skaisčią Marytės širdelę po kojų pamynė. Jis meilės jausmais su kita mergaite dalintis pradėjo.

Tyliai verkia Marytė. Nejaučia jinai prie Jonelio pikto jausmo, keršto negaivina, bet širdį jai skaudžia, vai, skaudžia labai.

Gražiųjų svajonių ir skaisčios meilės styga nutrūko Marytės jautrioje krūtinėje. Gyvenimas toks šaltas ir tuščias atrodo. Prieš josios akis verda tamsios audros sukuriai.

Palinko Marytės galvelė arčiau prie stalelio.

Pirmosius meilės, gražios nekaltos meilės jausmai, skaudžiai užgauti šelmio bernelio, nyko ir vyto jaunoje širdužėlėje.

Skaudu ir graudu.

Pasitikėjimas.

Tikėjime, kad tiesa galybę daro, o tokiame pasitikėjime drįskime savo priedermę pildyti.

Abraham Lincoln.

Bendradarbių Išdas.

Augštesnius mokslus einanti Europoje ir Amerikoje lietuvių jaunuomenė labai daug gražios užuojautos rodo Lietuvos Vyčiams. Prie kiekvienos progos lietuviai studentai stengiasi paremti Vyčių kilnius obalsius, nesigailėdami darbo ir laiko jaunimo darbuotę stiprinti dvasiniu maistu. Geriausi "Vyčio" bendradarbiai-lietuvių studentai Europoje ir Amerikoje. Kiek gražių raštų studentai teikia "Vyčiui", mato kiekvienas Vyčių organizacijos narys ir skaitytojas. Užtad ir mūsų organas pastaraisiais laikais taip augštai turiniu ir dvasia pakilo, kad džiaugsmo ir naudos iš jo turi ne vien jaunimas, bet ir visa lietuvių visuomenė. Yra nemaža vilties, kad lietuviai studentai mūsų organizaciją širdingai rems ir toliau. Pertraukti su savo geriausiais draugais susidariusius prieteliškus ryšius nenorėsime nei mes nei jie. Turime daug bendro savo darbuose, obalsiai ir Vyčių ir studentų yra siekti prie tobulaus gyvenimo, prie apšviertos ir prie mokslo. Tėvynės ir Dievo meilė klesti ir žydi visų širdyse. Studentai šarvuoti mokslu, Vyčiai išsilavinimo siekdami eina uoliai pirmyn prie savo augščiausio tikslo būti naudingais darbininkais tautos ir bažnyčios labui.

Skiria lietuvius studentus nuo Vyčių moksleivio skurdus ir vargingas gyvenimas ir padėtis.

Vyčiuose stambių piniguočių neturime, bet pas mus ir vargšų nesimato. Jaunikaitis ir mergaitė, dorai gyvendami, pastoviai dirbdami, savo gyvenimo reikalus aprūpina neblogiausia, o kuomet jie įsikinko visuomenės darban, surenka nemaža pinigų įvairiems kultūros ir tautos reikalams. Vyčių ištvėrmes prie darbo teisingai ir apkainuoti niekas negali. To darbo begalo plačios ribos. Ir da kasdiena jas platinti prisieina. Kartais net nesmagu iš Vyčių daugiau reikalauti, bet kas-gi dirbs ir rūpinsis kultūros ir tautos kilimu, jei Vyčiai, gražiausia ir doriausia lietuvių jaunuomenės dalis,

savo galingais jaunystės sparnais į viršūnekils.

Mūsų geriausi draugai studentai, ant kieto mokslo suolo sėdėdami, negana, kad turi rūpintis kuodaugiausia žinių iš mokslo semti savo ateities gyvenimui, bet jiems taipgi reikia gyvai sieloties kasdieninio gyvenimo reikalais. Mokinties ir kartu dirbti dėl pragyvenimo begalo yra sunku. Pusbadis dažnai tokiam studentui negražiai į akis pažvelgia ir stipriausio būdo jaunuolio pečius prie žemės prilenkia. Gražiausios pastangos, geriausias talentas, duonos ir lėšų klausimo kankinami kasdien, tirpsta ir nyksta. Vyčių draugai ir "Vyčio" bendradarbiai lietuviai studentai, nors ir nesiskundžia labai, teisingai jiems priklausiančios iš mūsų paramos ir nereikalauja, bet jų padėtis yra labai sunki. Materijalis reikalas pas juos taip yra menkai sutvarkytas, kad skaudu darosi ant širdies, arčiau į lietuvių studento padėtį pažvelgus. Tad ir reikia ją kelti aikštėn.

Didžiausios garbės imnus giedame kasdien Lietuvos kultūros ir mokslo kūrėjams, o kaip šaltai ir retai pažvelgiame tenai, iš kur Lietuvos kraštui mokslo šaltinis triška. Mažiausia savo moksleivijos padėtimi rūpinamės ir dirbame. Gi reikalas vienas iš gyviausių ir svarbiausių. Bus mūsų tauta ir kulturinga ir garbinga ir šviesi, jei mokėsime ir įstengsime jai duoti tiek mokslo darbininkų, kiek jinais yra reikalinga. Šiandiena Lietuva dar negali vieno universiteto įvairioms mokslo šakoms parinktais žmonėmis užpildyti.

Amerikiečiai ligšiol maža širdies ir darbo į tą svarbų reikalą indėjo. Geraširdžių žmonių vedama "Motinė" savo lėšomis tegalinti porą lietuvių moksleivių Amerikoje palaikyti, o tų moksleivių čia yra šimtai. Tikra likimo ironija! Tautos Fondo kultūros sekcija rėmė kiek pajėgos nešė Europos lietuvių studentus. Lietuvai grėšiančiam pavojui iš lenkų pusės uzbėgti už akių Tau-

tos Fondas šiandiena turi panaudoti visas jam prieinamas priemones. Tai jo dabar tikslas ir užduotis. Iš Tautos Fondo dabartiniu momentu negalime daug paramos lietuvių moksleivijai tikėtis. Bet negalime taip-gi moksleivijos reikalų užmiršti. Turi kas nors jais dirbti ir rūpintis. Kitaip pasidarytų mūsų tautai skriauda, kurią ypač atjaustų krikščioniškoji Lietuvos ir Amerikos visuomenės dalis. Lietuvos laisvės reikalams atiduokime visas savo stambiasias jėgas, o truputėlius dėdami į krūvą, kur reikia, kur galima remkime jais ir kitus reikalus, reikalingus ypatingos mūsų paramos. Studentija jos labai reikalinga.

Lietuvos Vyčiai vieni neįstengs visos lietuvių moksleivijos reikalų aprūpinti. Reikės pirmiausia pradėti nuo tų, kurie su mumis dirba, nuo mūsų artimiausių draugų "Vyčio" bendradarbių ir mūsų organizacijos narių. Tam tikslui jau turime įsisteigę "Bendradarbių Fondą", į kurį eina antras nuošimtis iš visų į Vyčių Centro išdą plaukiančių pinigų. Susidarys gana graži "bendradarbių fonde" pinigų suma, bet jos toli gražu neužteks ir artimiausiems mūsų draugams paremti.

Redakcija drįsta nuo savęs į Vyčių kuopas ir apskričius atsiliiepti. Kasmet Vyčiai rengia eiles vakarų įvairiems tikslams. Plaukiančios į "Vyčių" žinios parodo aiškiai, kad gerų sumanymų Vyčiai nepraleidžia ir dirba jų naudai išsijuosę.

Būtų labai garbinga ir naudinga, kad Vyčių kuopos ir apskričiai pirmon savo darbuotės galvon dėtų surengti:

vieną vakarą ar koncertą į metus, kurio visas pelnas eitų į "Vyčio" bendradarbių fondą ir

vieną pramogą (o gal net ir kelias) Vyčių spaustuvės naudai.

Tokiu būdu paaugtų žymiai mūsų du svarbiausiu reikalu.

Verta tais dalykais patiems Vyčiams širdingai pasirūpinti, nes jie mums suteiks kuodaugiausia dvasinės ir materijalės naudos.

Irkimės toliau į visuomenės kultūrinio gyvenimo jūres ir kartu kilkime augščiau prie savo kilnių idealų.

Redakcija.

Pazvelgkime į Save.

Vakare, paskutiniems saulės spinduliams, auksuojantiems dangaus mėlynę, skęstant tamson už toli, toli juoduojančio miško, pažvelgk, brangus jaunime, į šią vaizduotę dvasios akimis, o pamatysi gęstančias tavo brangios jaunystės dienas, kurias daugiau negrįš, kurių džiaugsmo tu amžiais neragausi.

Taip, jos daugiau negrįš... bet ar bus jos amžinai surištos su kitais idealais, ir troškimais tavo gyvenime? ar liudys jos apie jaunystės naudingą darbą, kuriame, it pavasario skaisčios saulutės veidas Nemuno dugne atspindės tavo siela? Ar jos, it rūtų vainikas, puoš tavo tuomet buvusią jauną širdį, darys ją nekalta Tiesos akyse? O brangus jaunime! jei tavo darbų akordas susiliejęs į vieną harmoniją, sudarys gražią, širdį, sielą žavėjančią melodiją, esi laimingas, o sykiu palaimintos ir tavo brangios jaunystės dienos....

Antanas.

LIETUVOS "PAVASARININKAI" AMERIKOS VYČIAMS.

Draugai ir draugės Amerikos Vyčiai!

II Lietuvių Katalikų Jaunimo Sąjungos "Pavasaris" Konferencija siunčia Jums širdingiausias sveikinimus ir linkėjimus. Tikimės, kad neužilgo subūrę savo jėgas galėsite galutinai įgyvendinti mūsų ir Jūsų kilnius obalsius: Dievas ir Tėvynė.

Konferencijos Prezidiumas.

-: Meilēs Galybē. :-

GRAŽUS nedēldienio rytas. Saulē išķilus uz giraitēs, dangaus mēlynių erdvėmis išlengva keliauti pradėjo viršun. Paukščių linksmi pāsigrīdo balsai. Bandā į laukus gindamas piēmenēlis sutartinę su paukšteliais traukia. Viša gamta atgījo ir nušvīto nepaprāstu džiaugsmu.

Malonu Lietuvoje nedēldienio rytā. Į laukus, prie pievos, prie girios, prie sriaunaus upelio viliote vilioja gamtos gražumēlis kiekvienā gyvā sutvērīmā...

Už kaimo, ant kalnelio sustoję, apie Lietuvos likimā kalba keli ūkininkai. Jie rimtai pasakoja, kaip stipra ir galinga buvo mūsų tauta praeityje, kokiais būdais ji buvo pavergta kitų ir džiaugias kaimiečiai iš naujo Lietuvos atgīmimo.

Iš lauko vesdamas arklį važiuoti į bažnyčią, sustojō Matas kaimiečių kalbos paklausyti. Patiko jaunam vaikinui Lietuvos garbē ir didybē, giliai į širdį įsmego senių priminimai apie kovā už Lietuvos laisvę ir mandagiai paklausęs dar vieno daikto ir kito, jis atsisveikino ir nuėjo kaimo link.

Susirūpino Matas. Kaž-kokis neramumas jam širdį suspaudē. Tėvai pradėjo klausinēti, kas atsitiko, bet jis tylėjo. Aiškinti nebuvo kada. Laikas važiuoti į bažnyčią.

Po mišų Matas, kaip ir kiti kaimo vaikinai, su savo mergina prie šventoriaus suėjo ir pradėjo su jāja apie Lietuvā kalbēti. Jinai susiraukē piktai. Sulenkėjusiai bajoraitēi nepatiko Lietuvos jaunikaicio jautri kalba apie tėvynę ir, išvadinus jį lenkiškai (kitāip nemokėjo) muziku, pasuko nuo Mato į šalį.

Nors Marytē ir labai Matā mylėjo, bet išauklēta tėvų bajorų lenkų dvasioje, su panieka į lietuvius žiūrėjo ir niekaip negalėjo suprasti, kodėl Matas, prasilavinęs, man-

dagus, turtingų ūkininkų sūnus, mokas gerai lenkiškai kalbēti, lietuvų kalbā ir papročius taip gerbē ir mėgo. Širdies gilumoje Marytē jautē, kad pasielgē su Matu negerai, norėjo savo klaidā pataisyti, bet tā padaryti neleido sulenkėjusios bajoraitēs poniška puikybē.

Matas iš bažnytkiemio važiavo namo liūdnu minčių lydimas. Kovojo su savo širdies palinkimais. Gaila buvo atsižadēti numylētos mergaitēs, skaudu darēsi ir Lietuvos likimā prisiminus. Marytēs mēlsvos akutēs viliojo, traukē Matā prie savęs, bet tėvynēs meilē pasirodē skaistesnē ir už mergaitēs veidelį ir Matas tvirtai pasirįžo su Maryte daugiau nekalbēti. Ir savo žodžio dalaikē.

Marytēs ir Mato meilēs ryšiai sutrūko visai. Dviem mėnesiams praėjus, Matā pašaukē į rusų kareivā ir išvežē jį toli į Kaukazo kalnus kovoti su turkais. Karo lauke jis buvo sunkiai sužeistas ir tapo atgabentas į Maskvos ligoninę, kur išgulėjo net kelis mėnesius. Tuo laiku Rusijoje kilo revoliucija. Caro valdžią pamainē Kerenskis, jį nuvertē raudonarmiečiai, o Lietuva, pasiliosavus iš po svetimo jungo, įžengē į laisvę ir nepriklausomybę. Matas pagijęs, laimingai iš Rusijos pabėgo į Lietuvā ir įstojō į lietuvų narsios kareivos eiles. Su didžiausiu pasišventimu gynē Lietuvos kraštā nuo užpuolikų ir jei kada prisimindavo Marytę, tik liūdnei nusišypsodavo ir stengēsi apie ją visai pamiršti.

Mąstyti apie sulenkėjusią bajoraitę, kuomet į Lietuvā veržēsi priešai, kurių tarpe buvo ir lenkai, gēda buvo Lietuvos narsiam kareiviui.

Marytē, persiskyrus su Matu, į namus sugrįžo nerami. Papasakojo motinai apie savo nuotikį su Matu. Senē bajorē suraukē antakius ir patarē savo dukterei su "čamaiais" nesidēti. Bajoraitēi, esā, nepritinka

ir negražu vedžioties su kaimiečių vaikais. Marytė lyg ir nurimo, bet neiškentus, po kiek laiko pradėjo klausinėti tėvo, ko nori lietuviai ir kodėl jie lenkų neapkenčia. Išgirdęs dukters paklausimą, išsyk tėvas juokties pradėjo, bet paskiau giliai užsimastė ir po valandėlės tarė:

— Ir aš esmi lietuvis, tik sekdamas senovės madas, apsivedžiau su lenke ir savo kalbos išsizadėjau. Lietuvoje, lenkų dva-

ga suvirpėjo. Ilgu jai pasidarė, neramu. Prisiminė Matas ir skaudus jos žodžiai, kuriais jį save nuo Mato atskyrė gal ant visados. Iš akių Marytės pasiliejo ašarėlių upečiai. Ramino tėvas dūkrele, bandė pakiusius jausmus nutildyti juokais, bet niekas negelbėjo. Marytei atsivėrė akis ir jinai pajuto padariusi didelę skriaudą sau, Matui ir savo tėvynei Lietuvai, iš kurios taip negražiai pasijuokė.

Lietuvių inteligentų būrelis Romoje, Italijoje.

Iš kairės į dešinę sėdi: 1. kun. F. Bartkus, Romos akademijos studentas; 2. kaunainikas Prapolenis, labai daug pasidarbavęs Lietuvos reikalais italų spaudoje ir visuomenėje; 3. kun. M. Rožaitis, Romos akademijos studentas.

Iš kairės į dešinę stovi: 1. Justas Kudirka, Chicagietis, dabar studentas Romos konservatorijoje; 2. Pijus Mačiulis, buvęs Lietuvos užsienio ministerijos sekretorius; dabar lietuvių atstovybės Romoje sekretorius; 3. Artistas piešėjas P. Kalpokas.

Mažas vaikas stovys prie kun. Prapolenio yra sūnus artisto Kalpokos.

siai viešpataujant, sunku buvo lietuviams gyventi. Kas norėjo pakilti augščiau, buvo priverstas lenkų kalbos mokintis ir sekti Lenkijos ponus, kurių pilna Lietuva primarmėjo.

Žingeidžiai klausėsi Marytė tėvo pasakojimų ir nenurimo tolei, kol jį jai nepaiškino plačiai apie Lietuvą ir jos istoriją, o taipgi apie santykius lietuvių su lenkais. Net prašė tėvo lietuviškai pakalbėti.

Mergaitės širdies gilumoje nauja sty-

Nuo to laiko Marytės niekas nebepažino. Motina verkė ir prašė dūkrelės nesidėti su kaimiečių vaikais, lietuvių kalbos nesimokinti, nedaryti gėdos bajorų šeimynai, bet nei ašaros nei prašymai nieko negelbėjo.

— Aš lietuvaite, ramiai pasakydavo Marytė, ir bėgdavo prie savo draugių kaimo mergaičių lietuviškos dainelės ir kalbos pasimokinti.

Ir netrukus Marytė kaimo jaunimo būryje susirado pagarbos ir meilės. Dainuose

ir žaisluose ji buvo pirmutinė. Lietuviškos jautrios dainelės žodžius skardžiu aidu Marytės balselis po girią ir laukus išnešiojo.

Reikėdavo Lietuvos narsiai kareivai kokios paramos suteikti, Marytė ir čia pirmutinė. Siudavo pati kareiviams baltinių ir kitokių reikalingų dalykų ir savo drauges karštai prie darbo ragindavo.

Atgijo ir Marytės tėvas. Savo kilmės ir kalbos nesigėdijo daugiau ir rėmė kiek galėdamas Lietuvos naują valstybę, tik motina verkė karčiai, kad vėjais nuėjo bajorų garbė, bet prieštarauti naujam kilimui nedrįso. Sau viena kalbėjo tyliai:— Dievas lenkus už nuodėmes baudžia.

Bėgo dienos prie darbo skubiai. Jaunimas su kardu tėvynę nuo lenkų gynė. Senieji prie ūkių vargo sunkiai, o mergaitės dūsavo karčiai. Ne viena nekantriai laukė žinių nuo savo bernučelio iš karo lauko.

Lenkai į Lietuvą veržės smarkiai. Jų žvalgai jau pasiekė dvarelį ir kaimo, kur Marytė gyveno su savo tėvais. Sujudo visi kas gyvas ir rengės iš kaimo jau bėgti kitur, bet Dievo apveizda surėdė kitaip. Marytė su kaimo jaunimu susitarus, iškirto lenkams šposą. Vakare nuėjo į lenkų žvalgybos stovyklą ir lenkų kalbos švelniais žodžiais prikalbino viršininką leisti su ja į kaimą kelioliką kareivių, kiekvienam įteikus po kelius šautuvus. Jinai paaiškino, kad kaimo jaunimas yra pasirengęs ginti lenkų didybę, tik trūksta jam ginklų. Viršininkas Marytės žodžiams lengvai patikėjo ir taip padarė, kaip jinai sakė. Viskas taip išėjo, kaip Marytė su jaunimu planavo. Lenkai indavė ginklus lietuviams. Pastarieji tuoju lenkų kareivius suėmė ir taip gerai susitvarkė, kad lenkų žvalgybos antpuolius galėjo atremti net kelias dienas. Būtų išlaikę ilgiau, bet lenkams į pagelbą atėjo kareivių daugiau ir po gana smarkaus mūšio, lenkai kaimą užėmė. Viršininkas, kurį Marytė apgavo, prisakė savo kareiviams tuoju Marytę surasti ir atvesti prie jo. Prisakymas išpildyta greitai. Be baimės Marytė prieš lenko akis atsistojo. Tas liepė ją tuoju kareiviams nukankinti ir gal viskas būtų užsibaigę liūdnai, bet štai pasigirdo lietuvių ka-

reivos smarkūs šauksmai. Į kaimą savieji kareiviai atjojo.

Dar gynės lenkai, bet silpo jų jėgos ir greitai pasibaigė kova lietuvių laimėjimu.

Kaimiečiai su savo kareiviais juokauja linksmai lauke, o Marytė prisėdus stuboje prie stalo giliai užsimastė. Negirdi jinai, kaip grįčios durys prasivėrė ir jaunas vaikas lietuvių kareivio rūbais pasirėdęs drausiai inėjo vidun ir mandagiai paprašė:

— Ar negalėčiau gauti vandens išsigerti, mergaitė? Pašoko Marytė. Jų akis susidūrė. Paraudo mergaitės skruostai, Mato veidas pabalo.

— Maryte, tu čionai, kaimiečio grįčioje?

— Aš lietuvaite, tyliai atsakė Marytė ir papasakojo Matui, kas atsitiko, jam iškeliauvus iš gimtinės. Taip-gi prašė atleisti už senus įžeidimus.

Matas iš džiaugsmo Marytę priglaudė prie savo krūtinės ir meiliai pabučiavo.

— Palauk, kol sugrįšiu iš karuzės, linksmai kalbėjo jaunikaitis, o tada tu būsi mano. Dabar ne laikas apie vestuves kalbėti.

Ir kantriai laukė Marytė. Meilė prie Lietuvos tėvynės ir prie Mato jos dvasią gaivino. Lietuvaite moka mylėti ir laukti.

Gi Matas meilės galybėje spėkų pasiėmęs narsiai kariauja už Lietuvos laisvę ir savo laimę su Maryte.

B—nas.

10—16—20.

IŠ CIKLIAUS 'SUNKU MAN'

Dangaus gėlėlė — žvaigždė pražyduš...
Kodėl man liūdna? Kodėl man ilgu?
Kodėl nutilo siekimai didūs?...
Tamsi mėlynė. Žvaigždė pražyduš...

Lengvoji vėjo banga, paklydus,
Tyliai vaitoja tarp nendrių, smilgų,
Kodėl nutilo siekiniai didūs?
Ir vėl taip liūdna! Taip ilgu, ilgu!

M. Voitkus.

(Iš "Dainavos")

Mokslo Nauda.

RA pasaulyje daug gražių kilnių ir labai naudingų dalykų, kurių įgyti galėtų beveik kiekvienas, jei siektų prie jų su tikru pasišventimu ir ištverme. Žmogus niekuomet negali pasitenkinti tuomi, ką jau yra įgijęs arba sužinojęs, bet visomis sielos, dvasios ir proto jėgomis privalo siekti augščiau, lavintis ir mokintis. Mokslo reikalingas paprastas kasdieninio gyvenimo reikalas ir svarbiausi pasaulio klausimai. Atsakymus į menkiausius ir kebliausius uždavinius tegalima rasti įvairiose mokslo srityse ir formose. Mokslas yra svarbiausių mūsų gyvenimui labai naudingų ir reikalingų žinių šaltinis, iš kurio dažniau pasisemdami vandens, patįs savę ir kitus gaivinsime.

Prie mokslo ir išsilavinimo siekias žmogus, panašus į sriaunų upelį, kurs savo vandenėliu susisiekdamas su kitais, į plačias upes susilieja, išpuošdamas gamtą ir gražiai jai pasitarnaudamas. Gi tas, kuris lavintis nesistengia, kaip kūdroje stovintis ir kartais pažaliavęs vanduo, nei akies prie savęs nepatraukia, nei naudos niekam nesuteikia.

Pas mus dažnai sakoma, kad mokslas reikalingas daktarams, advokatams, kunigams, inžinieriams ir t.p., o prastam žmogui mokslas esąs nenaudingas. Prie sunkaus darbo su mokslu, esą, nieko nepelnysi. Kad taip manyti yra klaidinga ir nenaudinga tuoju pamatyti kiekvienas, jei ir savo prastam darbui atlikti pagraibytų žinių iš tinkamos mokslo srities.

Geram ir sumaningam ūkio vedimui, ar tas ūkis bus didelis ar mažas, neužtenka turėti žagrę ir akėčias žemei išdirbti. Dar reikia gerai suprasti kaip tą žemę dirbti, kad iš jos daugiausia naudos susilaukus. Reikia tinkamas mašinas įsigyti, atsakančių žemės rūšims sėklų pasirinkti ir daug kitokių reikalų atlikti, kurie reikalauja plačių žinių apie ūkio vedimą. Protingas ūkio savininkas, turintis žinių apie ūkininkystę,

džiaugsis gerbuviu, o koks apsileidęs iš skurdo ir vargo visą savo amželį neišsikrapštys. Aiškus kiekvieno ūkininko tikslas — pasimokinti ūkio reikalų vedimo agronomijos mokyklose, o jei tas nepasiekiamas, kuodaugiausia skaityti ūkio reikalams pavestas knygas ir laikraščius. Porai metų praėjus, nesirauks ant mokslo, dar kitiems patars jo pėdomis sekti, nes gerai tada supras mokslo naudą. Jo paties ūkis jam bus geriausiu pavyzdžiu. Tas pats su amatnikais arba kokios ypatingos profesijos žmonėmis. Be mokslo gerbuvio ir laimės niekas negalės pasiekti.

Lietuviai savo tėvynėje, rusų žandarų "nagaikoms" tenai viešpataujant, neturėjo progos ne tik mokslo, bet prasčiausio išsilavinimo ingyti. Lietuvių kalba vedamų mokyklų visai nebuvo. Apie amatų mokyklas, augštesnes mokslo įstaigas ir kalbėti nėra ko. Kiek vaikas išmokdavo prie močiutės verpiamojo ratelio, tuomi ir turėdavo pasitenkinti. Ir laimingu jautėsi, kad pramoko šiaip-taip lietuviškai paskaityti. Kiti visai bemoksliai gyveno ir mirė. Kiti tik savo vardą temokėdavo pasirašyti, arba reikalui priėjus, kryželį ant popieros kreivai pastatydavo ir to užtekdavo rusų biurokratų "činovnikams".

Nekalti mūsų žmonės, kad jie buvo nemokyti. Jie brangino ir mylėjo apšvietą, tik nebuvo progos lavinties.

Lietuvos atgimimo laiku, spaudą atgavus ir, mūsų tėvynėi žengiant vėliau į pilnos laisvės angą, gražiausia pasirodė, kaip karštai lietuviai veržiasi prie mokslo. Iš pradžių įsisteigė tik keletas mokyklų, o šiandieną jų pilna visa Lietuva. Pradines mokyklas ir gimnazijas lanko priaugantieji, gi suaugęsnis jaunimas vakariniuose kursuose ir amatų mokyklose išsilavinimo ieško. Nelengva ir dabar Lietuvoje mokintis, priešai iš visų pusių mūsų kraštą spaudžia, bet jaunimas išmokęs priešpaudos laikais kentėti ir tylėti,

kenčia ir dabar, mokinasi kiek gali, bet jau nebetyli. Laisvės ir mokslo paragavęs, gyvas nebeis svetimiems tarnauti. Su laisve ir mokslu Lietuvos jaunimą tegalės tik mirtis perskirti.

Lietuvos jaunimą išmokino tėvynę mylėti liaudies jautri dainelė, močiutės-senutės kalbelė, sesutės rūtelių darželis ir graži Lietuvos gamta, kelią prie mokslo, išsilavinimo ir apšvietos parodys Lietuvos mokykla.

Amerikos lietuvių jaunimas negali pasilikti užpakaly savo draugų Lietuvoje. Mus kviečia grįžti į tėvynę ir laukia parvežant žinių iš svetimos šalies. Pritirimo mokslu, išsilavinimu ir amatuose tikisi iš Amerikos lietuvių grįžtančio į tėvynę jaunimo visas Lietuvos kraštas. Atvirai patįs savę turime paklausti, ar mes, gyvendami Amerikos laisvame krašte, išnaudojome visas vedančias prie išsilavinimo ir amatų pažinimo progas? Ar ingijome to, kas Lietuvai šiandien labiausia reikalinga? apšviesto, susipratusio lietuvių piliečio ūkininko, amatninko ir profesionalo žinias ir privalumus. Daug atsakys, taip, o dar daugiau, ne. Iš dienos į dieną eidami be pasirūpimo, be noro lavintis, praleidome net kelis metus laiko, kuriuo tik mažytę dalį pašvęsdami savę lavinimui, būtume nemažą sandėlį reikalingų sau ir kitiems žinių susirinkę.

Progų lavinimuisi Amerikoje buvo ir yra daug. Kas negali mokyklos lankyti dienos laike, tam jina atvira vakarais. Nori anglų kalbos pramokti, geru amatninku būti, profesionalo vardą įgyti eik į amerikų vedamas mokyklas. Jų pilna visur ir mokslas jose nebrangiai atsieina. Prie gerų norų ir ištvermės, metus, kitus pavargus, galima bus ir savo darbo vaisiais pasidžiaugti. Prasilavinęs darbininkas visų branginamas, amatninkui visada darbo bus ir čia Amerikoje ir ten Lietuvoje. Nestumdys jo prie sunkaus ir purvino darbo kas tik norės. Jis pats, turėdamas tinkamo išsilavinimo, sau darbą pasirinks.

Jaunam lietuviui arba lietuvaitei, gabiems, sumaniems ir prasilavinusiems visai neapsimokėtų į dirbtuves eiti. Lietuvoje ir Amerikoje organizuojamos lietuvių įvairiausių rūšių įstaigos reikalingos šimtų darbi-

ninkų. Nusiskundžia ne viena, kad negali savaisiais vietų užpildyti. Visur trūksta pritirusių lietuvių darbininkų. Tas turėtų būti paakstinimu Amerikos lietuvių jaunimui griebties darbo ir lavintis amatuose ir pramonės, prekybos, visuomenės ir kultūros dirvose.

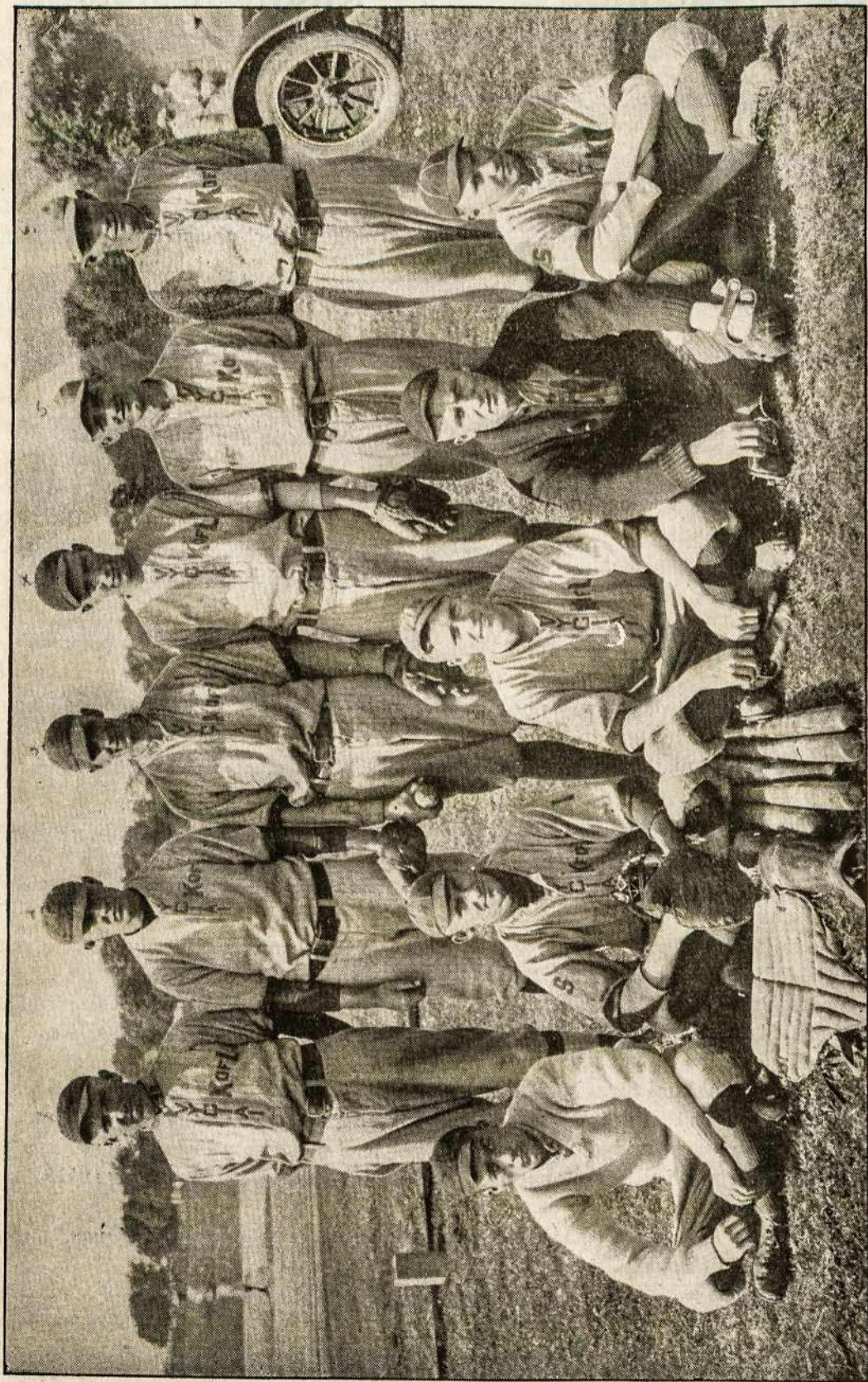
Jei lietuvių jaunimas bus išsilavinęs, mokytas, gražios ambicijos ir pasirūpimų pilnas, bus laiminga visais žvilgsniais ir lietuvių tauta. Džiaugsis jina gerbuviu ir augšta kultūra.

Siekdami prie išsilavinimo, nepamirškime jį pradėti nuo savo kalbos pažinimo. Lietuvis savo kalbos nemokąs negali vadintis išlavintu žmogumi. Lietuviškai taisyklingai skaityti ir rašyti būtinai privalo mokėti kiekvienas jaunikaitis ir mergaitė. Lietuvai esant svetimų verguvėje, galėjome rasti daug pateisinančių mūsų kalbos nežinojimą priežasčių, bet šiandien mūs tauta jau laisva ir nepriklausoma. Lietuvių kalbos mokintis niekas nedraudžia, bet dar karštai prie to raginama. Amerikoje visuomet buvo leista savo kalbą vartoti. Labai yra naudinga ir reikalinga mokėti daug kalbų, bet pirmoje vietoje mes statykime ir labiau už kitas branginkime ir mylėkime savo, lietuvių kalbą.

Vyčiai kasmet steigia vakarinius kursus jaunimui ir suaugesniems mokintis lietuvių kalbos, istorijas ir kitų naudingų dalykų. Teko patirti iš praeities, kad į tas taip naudingas ir kiekvienam lietuviui reikalingas pamokas lankosi nedaugiausia jaunimo. Labai gaila. Amerikoje nejaučiame tos didelės svarbos, kokią teikia savo kalbos geras pažinimas, bet kada grįšime į Lietuvą nuširdžiai gailėsime. Lietuvos jaunimas ir vaikučiai stebės iš mūsų amerikiečių, kad gyvendami laisvoje šalyje, kur progų buvo daug, savo kalbos ne tik kad neišmokome, bet ją dar sudarkėme įvairiais barbarizmais, kuriais kaip žirniais beriamė į sieną. Tai ne lietuvių kalba, tai tikras mišinys, negražus savo kalbos darymas.

Pažinkime lietuvių kalbą, širdies ir sielos pajėgas dabinkime lietuvių dailės grožę, o protui ieškokime žinių visur, kur tik galima.

Apšvietos Draugas.

Lietuvos Vyčių 48-tos kuopos "baseball'ininkų" (sviedininkų) ratelis, Springfield, Ill.

Iš kairės į dešinę stovi: 1. Juozupas Miller P, ratelio pirmininkas; 2. B. Kleimis I B, kapitonas; 3. G. Jankauskis 3 B; 4. F. Paulauskis A F; 5. J. Gaidmavičius S S; 6. G. Naudikas P. Iš kairės į dešinę sėdi: 1. J. Brenauskis 2 F; 2. J. Vergšas C; 3. Šiaulis C F; 4. J. Chesnulis P; 5. J. Kuckailis 2 B.

Šis šaukus ir smarkus Springfieldo L. Vyčių kuopos "baseball'ininkų" ratelis jau pasižymėjo sporto srityse, pergaledamas kitataučių ratelius. Ateinandį vasarą rengiasi dar smarkiau pasirodyti. Geriausios kloties ir gražiaus pasisekimo lietuvių jauniems sporto mėgėjams!

Rudens Vaizdai.

Au! au, au! Šunies balsas garsiai sukambėjo juodos nakties tylumoje ir prikėlė mane iš gilaus miego. Malonus sapnas, kuriame buvau pasinėręs, išnyko kaipo dūmai. Pakeltas iš miegų sapnų pačiame sukuryje nuo šiurpulių net sudrebėjau.

Brrr... kaip šalta ir nesmagu. Pykstu, kad šeimyninkė pečiaus nepakūrė. Rudens pirmosios nakties nepasitiko kaip reikia.

Vasaros šiltų dienų apgailestauju.

Merkiu akis, bandau užmigti, bet negaliu. Rudens vaizdai mano mintis ir vaidentu vę užkariavo. Rods girdziu ir matau, kaip vėjo paliesti medžių lapai, krinta ant žemės, palikdami medį nuogu be rūbų. Jaučiu kaip šalna naikina viską kas žalia ir gražu. Vasaros puošnų apsiaustą pridengia geltona marška. Sustoję paukščiai čiulbėję, tik žvirblis retkarčiais sučirškia, bet ir jo balselis toks skurdus nelinksmas atrodo.

Ankstybu rytu lauke artojaus nesimato, kartu su juo ir pempė pradingo. Išskrido jinai į šiltus kraštus, o artojas javus nuo lauko surinkęs, pilnus aruodus grūdų prisipylęs, taisosi roges, žiemai malkas kapoja...

Au! au, au! vėl šunies balsas pasigirdo. Turbūt ir jam šalta. Ir jam rudens vaizdai neduoda ramumo.

Bandau vėl migti, bet prieš mano akis kitas rudens vaizdas atsidaro. Ilgi rudens vakarai ir šunų lojimas lydėjo mane iš tėviškės į laisvąją šalį. Jie buvo mano ištikimiausi tarnai... Prasta skrandutė dengė mane nuo rudens aštrių vėjų ir šalčio. Važiudamas temačiau vežiko palenkusią nugarą į savo skrynią. Arkliai prunkšdami traukė vežimą pūrvinu vieškeliu tolin nuo gimtinio namelio. Saulė pasirodydavo retai. Blikstelėdavो kartais šaltu spinduliu ir vėl greit dingdavo po pilkais debesimis.

Nelinksmas rudens laikas. Viskas pasikeičia. Gamtos grožį pridengia liūdni pilki vaizdai, gedulio rūbais apsiausti.

Brrr... kaip šalta, kaip nemalonu... Iš vaidentuvės pradeda nykti rudens vaizdai ir miegas sumerkia akis.

El. Naras.

Ruduo ir Mes.

Štai, ir vėl audra pakilo
Po tykių, ramių dienų
Ir ruduo drąsiai prabilo:
— Aš valdonas jūs širdzių.

Vėjas švilpia, blaško, laužo
Silpnas medžių šakeles
Ir, sukrovęs jas į laužą,
Smunka lauk pro dureles.

Augštos ažuolų viršūnės
Nusigąsta ir nūnai;
Palietė ir jas alkūnės
Vėjo, verkia jų sūnai.

Gelsvais lapais prisipildė
Kloniai, pievos ir laukai,
Kur nežvelgi, viskas liūdi,
Visur matos ten kapai.

Gėlės galvas jau nulenkę;
Žolės po nauju dažu;
Kur gyvybė toji dėjos,
Kurioj' sielai taip gražu!

Gęsta vasaros grožybės
Prie valdono be jausmų,
Nes nebēr pas jį lygybės,
Nesupranta jis skausmų.

Argi mes, brangus jaunime,
Nyksim kaip žiedai gėlių?
Ar marinsim tą krūtinę
Kur tiek yr' jausmų kilnių?

Ar pastatę rūmą naują
Tautai, duosim priešams griaut,
Kad mūs gertų kraujo taurę?
Ne! gana jau mums vergaut!!

Antanas.

17—10—20.

Mazosios Lietuvos Jaunimas.

Lietuvoje ir Amerikoje lietuvių tautinį atgimimą gaivina ir augina jaunimas. Susibūrę į jaunimo draugijas "Pavasarininkai", "Ateitininkai", "Vyčiai" ir katalikai moksleiviai dėda į mūsų tautos kūriamojo laisvės ir kultūros gyvenimo pagrindus krikščioniškos doros, apšvietos ir tėvynės meilės pradus.

Jaunimas geriausia savo tautos reikalus atjaučia, jaunimas ją gina nuo priešų, iš jaunimo tarpo auga tautos didvyriai ir talentai, todėl nėra ko ir stebėtis, kad visi yra pratę jaunimą vadinti tautos ateitimi ir jos gražiųjų ir kilniųjų obalsių išraiška.

Kovoje už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę jaunimas tautos pasitikėjimo nepvilė. Neapvils ir kitais mūsų krašto reikalais. Jaunimo mintys, norai ir pastangos plaukia lygia ir tiesia vaga ten, kur jie labiausiai tautai yra reikalingi.

Didžiosios Lietuvos ir lietuvių išeivijos Amerikoje jaunimas tautinio susipratimo žvilgsniu išaugo ir pribrendo. Už savo darbus jam prieš lietuvių tautą nereiks rausti.

Dabar su dideliu džiaugsmu reikia pasakyti, kad ir Mazosios Lietuvos prakilnesnė jaunimo dalis rankščiai vėjasi organizuotėje ir darbuotėje Didžiosios Lietuvos ir Amerikos savo draugus.

Prieš karą Mazosios Lietuvos jaunimas pradėjo išpalengva būsti iš miego. Mokinosi lietuviškai kalbėti ir žaisti. Bandė sudaryti jaunųjų draugijėlę, bet darbas gana sunkiai ėjo. Senesnieji lietuviai vokiečių kultūros bangose paskendę, vokiečių kalbą pasisavinę, jaunųjų gražius judėjimus slopino. Bet išrauti į jaunųjų širdis indiegtų tėvynės meilės diegų nebegalėjo. Lietuvos padangėje pradėjusios siausti audros, vėliau suspindėję mūsų kraštui laisvės spinduliai, skatinanti prie darbo Lietuvos jaunimą, atgaivino ir Mazosios Lietuvos jaunuosius lietuvius. Šiandiena pirmykščiai, silpnučiai atgimimo diegai jau klesti gražių gėlių pluoštais Mazosios Lietuvos jaunimo darželiuose.

Mazoje Lietuvoje jau yra dešimts jaunimo draugijų, pasivadavusių reikšmiais ir gražiais vardais: "Rūtos", "Jūros", "Vainiko", "Aido", "Ąžuolo" ir panašiai. Jas visas riša į krūvą "Lietuvių Jaunųjų Draugijų Santara". O "Darželyje", leidžiamame "Santaros" jaunimo reikalams laikraštuke, atspindi jaunųjų draugijų darbai ir obalsiai. Sulyginus "Darželį" su "Vyčiu" mūsų organizacijos organu, jis atrodo mažytis, bet jį perskaičius, matai jame nepaprastos dvasios ir širdies jėgų galybes. Gili tėvynės ir savo kalbos meilė žymi kiekviename "Darželio" rašinėlyje. Karštai jis ragina Mazosios Lietuvos jaunimą į darbą prie mokslo ir lavinimosi. "Darželis", tai tikriausia Mazosios Lietuvos jaunimo atgimimo žymė.

Vokiečių kalbos ir dvasios prislėgtam Mazosios Lietuvos kraštui jaunimo organizacijos ir jų laikraščiai, vedami gryna lietuvių kalba ir dvasia, buvo labai reikalingi. Pagreitins jie Lietuvos visų šalių sujungimą į vieną laisvą ir nepriklausomą Lietuvos respubliką.

Didžiosios Lietuvos, Mazosios Lietuvos ir Amerikos lietuvių jaunimas vienos tautos vaikai, to paties medžio šakos ir šaknys suras savo darbui bendrų uždavinių, kurie juos laimingai privės prie aukščiausio tikslo — visas savo jėgas aukoti tiksliai gyvenimui Lietuvių tautos naudai.

Mazosios Lietuvos jaunimui, pradėjusiam puošti savo darželius tėvynės meilės ir tautinio atgimimo žiedais-gėlėmis, siunčiame širdingiausius linkėjimus ir pasveikinimus.

Draugai ir draugės! Mes, Amerikos Vyčiai širdimi, jausmais ir dvasia esame su jumis.

Lai gyvuoja ilgiausius metus Lietuva ir jos gražūs žiedai — lietuvių jaunimas!

Augštaičių Jonas.

Lietuvos Steigiamojo Seimo Atsisaukimas.

Piliečiai!

Lenkai, Lietuvos dvarininkų vedami, puola mūsų žemę, plėšia mūsų sodžius, miestus, lieja mūsų žmonių kraują; jau priešė Nemuną, vis gilyn Lietuvon veržiasi.

Negelbėjo mūsų valdžios taikingumas, negelbėjo mūsų pasiūlymas nekovoti, nelieti kraujo, bet lietuvių lenkų ginčą pavesti iš-tirti Tautų Sąjungai.

Nesitaikė su mumis lenkų valdžia, neklausė ir Tautų Sąjungos, nesitaikė ir nesitaiko, nes jai rūpi tik vienas dalykas: Užkovoti ir pavergti mus, sunkią ranką ant mūsų uždėti.

Platūs mūsų laukai, derlingos dirvos, tankūs miškai, Lenkuos gi maža gerai dirbamos žemės, maža miškų, daug žmonių, neužtenka duonos.

Todel veržiasi jie mus pavergti, kad mūsų žemes lenkais apgyvendintų, veržiasi jie mus pavergti, kad, mus sumindžiojus, į plačiąją jūrą išeitų, su viso pasaulio prekybos ryšiais susirištų; veržiasi jie mus pavergti, kad iš mūsų arklius, galvijus, duoną rekvizuotų, nes jų begaliniai karai su kaimynais ištuštino jų kraštą, nes jie savo duona kariuomenės neįstengia išlaikyti. Veržiasi jie mus pavergti, nes juos veda mūsų dvarininkai, o šie gerai numano, kad jei bus Lietuva nepriklausoma, tai praras jie savo dvarus, dvarų žemė žmonėms bus išdalinta, tai amžinai jie ant mūsų savo galybės nuštos.

Mūsų valdžia darė, daro ir darys visą, kad ir dabar dar taiką su lenkais padarytų, bet mes neturime užleisti lenkam savo žemės mindžioti ir terioti.

Ne, mes to neleisime! Mes ginsime savo žemę nuo lenkų užgrobimo bei kolonizacijos, nes jei neapginsime, tai suvargsime, elgetomis tapsime, tai eisime į svetimus kraštus svetimiems turtų krautų, sunkiuos darbuos vargtų.

Ginkime savo ramius gyventojus nuo lenkų kariuomenės skerdynių, ginkime mūsų moteris nuo išniekinimų.

Ginkime savo sodžius ir miestus nuo lenkų kariuomenės plėšimų, ginkime savo aruodus, nes jei neapginsime, tai mus laukia dar didesni vargai, kaip įvairių okupacijų laikais.

Ginkimės nuo svetimos, mūsų dvarininkų vedamos kariuomenės, nes jei nesiginsime, tai dvarininkai pas mus viršų paims, tai mes niekad negalėsime žemės reformos padaryti, tai dvarai dvarininkų rankose liks arba bus išdalinti lenkų legionininkams.

Ginkimės nuo jų, nes jie neša dvasios vergiją visam kraštui, neša dvasinę pražūtį visoms tautoms, Lietuvoj gyvenančioms.

Ginkimės nuo lenkų puolimo, kas kuo galėdamas: Stodami į šaulių būrius, ginkimės, duodami kariuomenei laikyti, ginklams pirkti savo turtą: aukso, įvairių brangenybių, šiltų rūbų, pildami į valdžios sandėlius grūdų, įvairaus maisto.

Kiekvienas padorus jaunuolis, sveikas vyras, turi sėsti į savo žirgą ir karan joti, arba miškuos, krūmuos susitelkus, sekti kiekvieną lenko užpuoliko žingsnį ir kautis su jais, kautis, kol nė vieno ginkluoto lenko mūsų žemėje neliks. Mūsų garbinga, narsi kariuomenė savo krūtinėmis gina tėvų žemę, guldo savo galvas, bet jos pajėgos be visuomenės paspirties neištesis atsisipirti lenkų legionams.

Kas pasigailės savo turto mūsų kariuomenei laikyti, kas vergiškai pabijos ginklo tvertis, tas teatmena, kad atėjęs lenkas ir turtą atims, jis mus mindžios, niekins, kad mūsų vyrus mobilizuos, savo kariuomenėn išvarys.

Jei neliesime kraujo, savo kraštą, savo laisvę gindami, tai liesime jį už lenkų ir mūsų dvarininkų reikalus.

Šiandien mes turime pasirodyti amžinai laisvi, nepriklausomi, turime savo turtą apginti, arba amžinai svetimiems vergauti, jiems turtą krauti.

Steigiamasis Seimas.

Kaunas, 1920—IX—25 d.

Lietuvos Vyčių 25-tos kuopos valdyba 1920 m., Cleveland, Ohio.

Labai gražiai ir naudingai bėgyje šių metų pasidarbavo savo kuopos ir visos Vyčių organizacijos gerovei: Clevelando Vyčių kuopa priešakyje su savo valdyba gyvai ir energingai jaunimo reikalus veda pirmyn. Tai viena iš gyviausių Lietuvos Vyčių kuopų.

IŠ CIKLIUS 'LAIKAS'

Nežinojau kas bus! Nežinojau kas bus;
 Ką atneš slepiningas rytojus!
 Koks tat silpnas žmogus! Koks tat silpnas
 žmogus!
 Nepasakė širdis. Nežinojau, kas bus!
 Kas tai,—pragaras? dausos? Koks sfinksas
 rytojus!
 Kas ten laukia tamsybės! Koks sfinksas
 baugus!
 Amžina paslaptis. Nežinosim kas bus,
 Ką atneš slepiningas rytojus...

IŠ CIKLIUS 'Poetas'

Koki ranka galinga, koki ranka didmėnė
 Saldžiai užgavo dvasią, tą jautrią aukso
 lyrą,

Ir virpa naujos stygos, kurios tylėti manė,
 Skambiais akordais kuria kažką graudingą,
 tyrą?

Širdis akorduos tirpsta. Taip plinta man
 krūtinė,
 Ir, ilgėsi pajutus, dvasia aukštybėn skrieja...
 Vėl mano širdį žavi giesmelė krikštolinė...
 Ir jos garsai prilygsta šventosios laimės
 dėjai.

Koki ranka didmėnė, koki ranka galinga
 Saldžiai užgavo lyrą, tą jautrią lyrą dvasią,
 Kad vėl ji gimdo giesmę ir saldžią, ir
 graudingą,

Ir vėliai blizga sieloj jausmai, senai užgese.

M. Vaitkus.

(Iš Dainavos)

Laisvės Individualai.

Vėjas pasiautė medžių šakas.

Geltoni lapai, lyg sauja paberti, išsklydo ore. Virtuliuodami, sukdamies, it drugiai užvėjoje, saulutės spindulyje mirgavo.

Dar jaunučiai, gelsvi būdami, vos tik išsigliaudę iš pumpuro, jau jie pamylo mėlyną dangaus gelmę, ritančiuosius begaline erdve baltus gauruotus debesis ir šviečiančią saulutę.

Virpėjo, tampėsi ant šakučių, kad nu-trukt nuo retėžių, prie kurių prigimties tai-syklės taip sumaningai laikė juos prijungę. Nezinodami absoliuties laisvės pasekmių be-galo mylėjo jos obalsį ir todėl nerimavo, bodėjo visą mielą vasarėlę.

Dabar laisvės individualais tapę, vieni kitus lenktiniaudami fantazinėmis vingėmis orą raižė.

Neilgai taip buvo. Pradėjo pulti ir kristi žemyn. Pasiekę žemės dar bandė pakilti, bet veltui. Pasivartę, pariedėję gu-lo plokščiai patvorio atsідūrę, greta kitų panašių, bet jau pūvančių individualų. Stora luoba jų ten buvo.

Ar nėra panašių pavyzdžių žmonių gyvenime? Jų begalo daug.

Truputėlis,

Sugrižus į Valparaisą.

Buvo tai pabaigoje rugsėjo, kuomet po trumpų vasaros atostogų vėl atvykau Valparaison. Vos spėjau persiskirti su traukiniu, jau maloni Valpo gamta nuoširdžiai sveikina išsiilgusią tos grožybės mano dvasią, kuri brangių ir saldžių praeities atminimų sparnais kilo augštin, ir skendo begalinėse svajonėse.

Kaip saldu ant širdies atsikvėpus tyru oru! lyg didis akmuo staiga nuriedėjo nuo mano krūtinės, — taip lengva, malonu ir ramu. Sivirpėjo širdies styga ir iššaukė ant veido linksmą nusišypsojimą, kurį, skruostais riedėdamas dvi džiaugsmo ašarėli į amžinastį palydėjo...

Nauja viltis, nauja viltis! skardus balsas verziiasi iš mano krūtinės. Nauja viltis prie džiaugsmingo rytojaus! Rytoj, šviesos ginklą į rankas pasiėmęs vėl pradėsiu skinti erškėčiuotu taku ateities gyvenimui kelia.

Svajonėse paskendęs nejutau kaip pri-startino naktis. Saulė jau senai dingo tolimam vakarų krašte, tik tyli, maloni tamsa, apdengusi gamtos grožę ir visą gyvybę, supa, liuliuoja, tarytum, motina kūdikį meiliai glausdama prie savo krūtinės, švelniai glamonėja.

Nenoromis nuėjau į savo kambarį ir atsigulęs į lovą bandau užmigti. Bet akis nesimerkia. Jos atvertos plačiai žvelgia į toli, toli esančias dangaus erdves pasipuošusias milijonais žiburių, žvaigždėmis-žvaigždutėmis, kurių vyduryje šypsosi išbalęs mėnulio veidas. Įstabi naktis. Ji primena man tą Lietuvos naktį, kuria džiaugėsi, gėrėjosi mano jauna širdis ir su kuria, gyvenimo bangų bloškomas, buvau priverstas persiskirti. Matau visa tai. Girdžiu, kaip paslaptingas balsas tyliai šnabžda mano sielon. Ir vėl taip saldu, saldu mant ant širdies, o tame saldume taip lengva, malonu skęsti pasilsio gelmėn... Šviesa iš mano kambarėlio kaž-kur pranyko-dingo. O mano akys, jos užsimerkė, užmigo, o širdyje dar vis linksma, malonu, saldu.

La.....ba.....nakt..... ma.....no..... bran.....gus.....

Antanas.

Nuliūdimas.

Nuliūdimo balsas žemas ir tuščias; nuliūdimas šviesos nekenčia, ir visuomet tamsoje randasi; arba sėdi mirgančios lempos arba mažų žvakių šviesoj', kuri ant sienos daro įvairius šešėlius.

Jis mėgsta vaikščioti tyloje mėnesienos naktyje, ir tamsiu mišku džiaugiasi; jis mėgsta gyventi tuščiuose urvuose, ir sudurstytuose namuose, — ten jis vienas begyvena.

Margaret Duchess of New Castle.

Jaunimas Lietuvoje.

DRAUGAMS IR DRAUGĖMS VYČIAMS.

Amerikos Lietuvių Katalikų Jaunimo "Vyčio" Redakcijai.

Lietuvių Katalikų Jaunimo Sąjunga "Pavasaris" Plokščių kuopa, Šakių apskrities, Lietuva.

Gerbiamieji viengėnčiai draugai!

Didį ir širdingą ačių tariame Jums, draugai ir draugės už siunčiamą mums Jūsų laikraštį "Vytis".

Malonu ir linksma darosi skaitant skiltis "Vyčio", kadangi regime, kad ir Jūs susipratę, suorganizavę į kuopas, išgirdę balsą motinos Lietuvos, einat jai pagalbon apšvieta, tautišku susipratimu, dora ir gausiomis aukomis. Skaudu, tiesa, mums ne kartą darosi, kad skiria mus toji plati jūra, kad negalime išvien, petys į petį eiti drauge kilniu ir augštu keliu. Prisieina mums kovoti su skaitlingais priešais: kaip bolševikai, lenkai, įvairaus plauko socialistai ir kiti. Bet turime eiti, tikėdamies, kad iš tos kovos išeisime pergaltėjais, nes mūsų pusėje tiesa. Tuom labiau neliūstam, nes regime Jus mūs vienminčius draugus ir drauges taip ūmu laiku taip skaitlingai susispietusius į krūvą ir iš širdies padedančius mums prie užbriežto tikslo eiti.

Tad priimkite nuo Nemuno-tėvelio sūnų ir dukterų lietuvių "ačių" ir prašome toliau mus neužmiršti, nes kiekvienas numeris "Vyčio" priduoja mums daugiau drąsos ir pajėgų mūsų darbe.

Jeigu malonėtumėt, mes iš savo pusės prisistume Jums po kelis egz. "Pavasario".

Draugai ir draugės, pirmyn vardan tiesos, tautos ir doros, mūs-gi ateitis!

Jūs draugai ir draugės Plokščių "Pavasario" kuopa.

Kuopos Sekretorius,

K. Skaisgirys.

Plokščiai 22—IX—20.

AMERIKOS JAUNIMUI.

Mažosios Lietuvos jaunimas, kursai nebepakeldamas vergovės pančius, jau pirm karo pradėjo pabusti ir organizuoties, karui užsibaigus pradėjo pertrauktą darbą išnaujo ir ligšiol įsteigė apie 10 jaunųjų draugijų. Šitos draugijos, kurių programas visokiū būdu šelpti ir auklėti lietuviškumą, susitvėrė pernai rudenį į vieną centrą, draugijų "Santarą". Šioji savo konferencijoje nutarė leisti kas antrą savaitę jaunųjų laikraštėlį "Darželis". Ligšiol išėjo jau du numeriu. Mūsų jaunųjų draugijos nėra dar tokios stiprios, kaip Didžiosios Lietuvos arba Amerikos draugijos. Trūksta mūsų draugijoms moksleivijos. Neturėjome nei vienos lietuviškos mokyklos. Ir šiandien, jau esant Lietuvai kaip grynai lietuviškam kraštui nuo Vokietijos atskirtam, neturim dar nei vienintelės lietuviškos mokyklos. Užtat labai daug priešų. Tečiau mūsų jaunimas dirba ir kruta, kiek išgali. Parodo tai ir leidimas laikraštėlio. Tautiškas susipratimas, berods, dar ne toks didis, bet nuolat stiprėja. Ir pinigiskai mes dar labai silpni. Kreipiamės todėl į savo seseris ir brolius Did. Lietuvos ir Amerikos, prašydami mus pašelpti. Įsitaisėm "Lietuvių Banke", Klaipėdoje, fondą del leidimo jaunųjų laikraščio. Už aukas, ir menkiausias, sakom jau dabar širdingą ačių. "Darželis" kainuoja su prisuntimu viens numeris Maž. Lietuvai 60 skatikų, Did. Lietuvai 1 auksinas, Amerikai 20 centų. Visoms korespondencijoms antrašas toks:

Mažoji Lietuva.

Martinas Glaže

Klaipėda (Memel)

Hospitalst. 16 II.

ANYKŠČIAI (*Utenos apskr.*)

Lietuvoje derlius šiomet vidutinis. Gerai paaugo rugiai. Duonos bus užtektinai. Vasarąjūs silpnokas, nes iš pavasario buvo

maža lietaus, o ruduo išėjo labai lietingas. Senai tokie lietingi metai buvo. Anykščių apylinkėje du kartu buvo toksai smarkus lietus ir audra, kad nešė nuo laukų grioviais ėriukus ir aveles; nunešė nuo kelio daugybę tiltelių, žemės paviršiu paliko didžiausius griovius.

Anykščių jaunimas daugiausia suorganizuotas į katalikiškąją draugiją "Pavasario", kuri panaši Amerikos Vyčiams. "Pavasario" sąjungos uždavinys "šviesti, lavinti, auklėti doroje ir pilietybėje jaunimą."

Anykščiuose "Pavasario" sąjungos skyrius steigia knygynus ir skaityklas, daro kas mėnuo visuotinus susirinkimus ir juose skaitoma įvairios paskaitos.

Tik gaila, kad Anykščių apylinkės dauguma vaikinių apsileidę, nes labai sunkiai dedasi prie sąjungos, o mėgsta perdaug kortas ir "samogonką". Mergaitės visomis pajėgomis spiečiasi į draugijas.

Garbė Anykščių apylinkių mergaitėms, o gėda vaikinams.

Poelmio Jonelis.

Šviesos Spinduliai.

Surinko ir liuosai vertė A. K. Tauragis.

Atsiminimas.

Atsiminimas, tai viskas kas liko. Jo gėlimas linksmumą atėmė ir jaunystę užtroškino.

Cigaretai.

Gydytojau, ar manai, cigaretų rūkymas smegenims užkenkia?

Tas klausimas niekad negali būti atsakytas, nes dar nesirado žmogaus turint smegenis, kuris rūkytų.

Dievas.

Tiktai Dievas garbingas; lai mūsų meilė Jam vienam būna pašvęsta; kurių pagei-

dimai nustatyti arba palinkę prie ko kito, daug graudinsis.

Anglijos kunigaikščiūtė Elzbieta, duktė karaliaus Jokūbo I.

Dievas Švenčiausias, Augščiausias ir Galingiausias pripildo mūsų džiaugsmą: kuomet mummyse Jis apsibūna.

Kunigaikščiūtė Elzbieta.

Draugas.

Tasai žmogus kuris tau tik pagyrimą teikia, yra gerai nupirktas.

Dievo Gerumas.

Dievas yra geras, jei mes turime gailėsčių ir klapatų, Jis mums duoda gamtą kaipo suramintoją, kad vaistais mūsų žaizdas apipiltų.

Gyvenimas.

Gyvenimas, tai tik ilga pasirinkimų eilė. Šiaip ar taip? Ar mes veiksime ar paliksime neatlikę? Klausimai kiekvienos dienos kiekvieną valandą pripildo, ir mūsų išmintingais arba kvailais atsakymais savo istoriją rašome.

Išmintingas.

Išmintingas žmogus kurčias kuomet šmeižtas kalba.

G. V. Hobart.

Jaunystė.

Jaunystė, tai dainų-eilių krautuvė. Ji mato pasaulį kaipo radastų daržą ir niekuomet apie žiemą nei apie pūvimo laiką nesvajoja.

G. V. Hobart.

Didesnis Laimėtojas.

Puikiausias mūsų gyvenimo darbas, tai paniekinti skriaudos atkeršinimą; nes kuris be tolimesnio varžymosi atleidžia, prisiriša jo neprieteliuas širdį. Ir tai stipresnis užkariavimas, tiesą sankant, širdį laimėti, negu galvą nuversti.

Ponia E. Carew.

Linksmumas.

Jautėsi atnaujintu linksmų žmonių tarpe; tai kodel nedaryti tikros pastangos ki-

tiems suteikti linksmumo? Rasi, pusė kariavimo yra išlaimėta, jei niekadosi neištarsi, kas yra bedvasiu — nemaloniui.

Linksmybė.

Nėra čia tokio dalyko, kaip linksmybė, viskas tik tikra apgavystė, kuri paspindi ir dingsta, kurios užžavėjimas tik apvilimas.

K. Philips.

Linksmybės Trumpos.

Valandos tik minutes, kada sėdime vieni garsiai mąstydami. Žengiamo neatsargioms mintims, pažvalga ir balsu, mintydami apie mažaverties praeinančios dienos dalykus.

E. Holmes.

Nusiminimuose.

Nepatartume tau (nuostoliams) bejausliu būti: tai per didis pareikalavimas. Bet kelioms liūdėsiui pašvęstoms dienoms pralinkus, liaukis šalintis nuo visų, bėg prie draugų ir patogių pasilinksminimų, kas gali nusiminimus, kurie seka tave, prašalinti. Ar ne išmintingiau stengtis jų liautis, negu jiems atsiduoti? Perilgas nusiminimas nėra dorybė, — tai veidmainystė arba silpnumas.

M. Blanchard.

Prakilnumas.

Garbingan vardan kitų kentėjime, ne bedvasiam kitų privertime už mus kentėti, prakilnumas rāndasi. Kiekvienas prakilnus vainikas yra, ir ant šios žemės bus, erškėčių vainikas.

Carlyle.

Puikybė.

Puikybė didžioje garbėje eina, bet yra žinoma, kad ji kartais suklumpa.

G. V. Hobart.

Žemiškos Tuštėnybės.

Žemiški dalykai išnyksta, supūsta, jie mumis nei vieną dieną neištikimi: staigiai jie praslenka ir mes negalim jų sulaukyti.

Kunigaikščiūtė Elzbieta.

Šmeižtas.

Šmeižtas, tai Draugijos daržo kirminas; jo gėlimas nekaltiems visuomet mirtinas.

G. V. Hobart.

Viskas, ką tik platusis pasaulis turi žmogaus širdžiai užganėdinti, yra tuščias, ir žmogaus širdis teisingai vis rūzuos ir paliks neužganėdinta.

Kunigaikščiūtė Elzbieta.

Žaidime ir Darbe.

Žaidžiant, žaisk iš visų jėgų; dirbant visai nežaisk.

T. Roosevelt.

— o —

NEVISKAS AUKSAS, KAS ŽIBA.

Mirdamas tėvas pasišaukė prie lovos savo sūnų ir taip į jį prabilo:

— Vaikeli, matau ir jaučiu, kad man reikės mirti, todėl da kartą noriu tave pamokinti kaip reikia su žmonėmis gyventi ir kaip jų saugotis, kad išvengus nelaimių.

— Visada būk teisingas ir mandagus. Kiekvienam gražiai patarnauk, ypač nepamiršk nelaimingų. Nėduok kitiems to, ko pats sau nepageidauji. Garbės pas žmones neįgysi ir pas Dievą atlyginimo nerasi. Mažiau kalbėk, daugiau klausyk, o daugiau — maštyk. Kiekvieno žmogaus kalbos išklausyk, patarimą priimk, bet jo tol nesidėk į širdį, kol nepažinsi patarėjų sielos jausmų ir pats savo protu gerai neapsvarstysi.

— Jei to nesilaikysi, nepakilsi ir dažnai būsi apviltas, nes rāndasi žmonių įvairių pakraipų ir nuomonių. Kaip pūvantį obuolį yra pavojingi sveikiems, taip tulų žmonių mintys kitiems. Nekaltybės rūbu prisidengęs, moka ne vienas švelniu balsu užuojautos ir patarimo reikšti. Į akis taip kalbės, atgrįžk jam savo nugarą — tave užpuls. Jų nudavimas angeliškas, kalba aukso žiba, bet siela dažnai yra juoda. Saugokis tokių!

— Įsidėmėk gerai, kad "neviskas auktas, kas žiba".

J. T—las.

Seirijietis.

Senovinė Mokykla.

Trijuose veiksmuose mokyklų vaikams lošti
teatrėlis.

VEIKIANČIOS YPATOS:

Mokytojas, ponas Baukauskas, 50 m.
Mikienė, Jurgučio motina, 35 m.
Petrienė, Stepuko motina, 30 m.
Raulienė, Andriuko motina, 40 m.

Vaikai:

1. Mikutis, 2. Jurgutis, 3. Pauliukas,
4. Stepukas, 5. Baltriukas, 6. Andriukas, 7.
Petriukas, 8. Pranukas, 9. Vincukas, 10.
Pranytė, 11. Teklytė, 12. Juzytė, 13. Marytė.
Pirmieji 4 lošėjai turi būti didesni, gi
vaikai gali būti įvairaus amžiaus.

VEIKSMAS PIRMAS.

Scena: Paprastas lietuvių kaimiečio namo kambarys. Ant sienų šventųjų paveikslai, pečius, lentynos su indais (galima to ir nestatyti, jei scena maža). Išilgai scenos stovi gana ilgas stalas, kurio gale veidu į publiką sėdi su ryškste rankoje mokytojas, p. Baukauskas. Iš abiejų stalo pusių sėdi vaikai ant ilgų kedučių tokioje tvarkoje, kaip parodyta sąrašė. Jaunesni vaikai visi kartu balsiai skaito iš pradžiamokslio veždiodami žagaro rodyklėmis po knygos lapus, didesni vaikai ir-gi balsiai skaito iš maldaknygių.

SCENA I.

Mikutis:

A—b(e)—ab
A—c(e)—ac
A—d(e)—ad
A—g(e)—ag

Jurgutis:

B—a—ba
B—o—bo
B—u—bu
B—e—be
B—i—bi

Baltrukas:

C—a—ca
C—o—co
C—u—cu
C—i—ci
C—e—ce

Stepukas:

D—a—da
D—e—de
D—i—di
D—o—do
D—u—du

Andriukas:

I—k—ik
I—c—ic
I—d—id
I—g—ig
I—k—ik

Baltriukas

G—a—ga
G—u—gu
G—o—go
G—i—gi
G—e—ge

Petriukas:

M—a—ma
M—o—mo
M—u—mu
M—i—mi
M—e—me

(Vaikai gali savo uždavinius po du ar tris kartus balsiai perskaityti. Kada mokytojas suduoda kumščiu į stalą, tada vaikai sustoja skaityti ir klauso):

Mokytojas. Gana šio uždavinio. Dabar mokykitės toliau (vėl visi vaikai balsiai pradeda skaityti.)

Mikutis:

Ba—ba—ba
Bo—bo—bo
Bu—bu—bu
Be—be—be
Bi—bi—bi

Jurgutis:

Ca—ca—ca
Ce—ce—ce
Ci—ci—ci
Co—co—co
Cu—cu—cu

Pauliukas:

Da—da—da
Di—di—di
Do—do—do
Du—du—du
De—de—de

Stepukas:

Ka—ka—ka
Ke—ke—ke
Ki—ki—ki
Ko—ko—ko
Ku—ku—ku

Baltrukas:

Na—na—na
Ni—ni—ni
No—no—no
Ne—ne—ne
Nu—nu—nu

Andriukas:

Mi—mi—mi

Ma—ma—ma

Mu—mu—mu

Mo—mo—mo

Me—me—me

Petriukas:

Pa—pa—pa

Pe—pe—pe

Pi—pi—pi

Po—po—po

Pu—pu—pu

(Vaikų skaitymą po kiek laiko vėl stabdo mokytojas.)

Mokytojas. Gana vaikai! Dabar tie, kurie pradeda mokintis iš pradžiamokslis, kvotimas laikys. (šaukia paeilium) Pradėk, Mikuti!

Mikutis (skaito) A—b—ab... ir taip toliau.

Mokytojas. Gerai, vaikeli. Dabar paskaityk iš antro uždavinio. (vaikas vėl skaito) Pabaigus vaikui antrą uždavinį skaityti, mokytojas jį giria ar peikia ir liepia eiti atsisėsti į savo vietą. Paskui iššaukia vardus 2, 3, 4, 5, 6 ir 7 vaikų. Vieni skaito blogai, kiti gerai, kiti miksėdami, neaiškiai. Kiekvienam vaikui mokytojas gerą ar blogą žodį pasako, kai-kuriems liepia uždavinių išnaujo mokinties. Toliau kreipiasi į vyresniųjų skyrių).

Mokytojas. Dabar išklausysiu vyresnius. Ateis prie manęs Pranukas. (vaikas No. 8 atsikelia ir ateina). Skaityk Pranuk!

Pranukas. Aš, ponas mokytojau, “maldas rytmetines” pramokau skaityti. (skaito tol, kol mokytojas jo nesustabdo).

Mokytojas. Gerai, Pranuk! Mokinkis ir toliau taip gražiai.

Pranukas (bučiuodamas mokytojui į ranką). Ačiū tamistai. Mokinsiuos kiek galėsiu.

Mokytojas. Gerai, vaikeli, bus iš tavęs geras vyras.

Mokytojas. Dabar paklausysime Vincuko. (vaikas atsistoja ir skaito mišių maldas)

Mokytojas. Labai gerai, Vincuti. Lai taip būna visuomet.

Vincukas. Aš mokinuos visuomet gerai. (atsisėda).

Mokytojas. Pranyte!

Pranytė (atsistoja ir skaito: maldas prieš išpažintį, skaito silpnai).

Mokytojas. Blogai, Pranytė! Eidama prie išpažinties, pasakykie kunigėliui, kad tingėjai mokinties.

Pranytė. Aš, ponas mokytojau, netingiu mokinties, bet mane vakar mama siuntė vištas lesinti, tai neturėjau laiko išsimokinti.

Mokytojas. Sėsk ir mokinkis dabar. Teklytė!

Teklytė (skaito gerai iš maldaknygės “maldas prieš Komunią”).

Mokytojas. Gera iš tavęs mergaitė, Teklyte. Gražiai skaitai (Teklytė atsisėda).

Mokytojas. Eik šen, Juzyte.

Juzytė (priėjus prie mokytojaus skaito “litaniją prie Panelės Švenčiausios”)

Mokytojas. Skaitai litaniją, kaip ropes kramtai. Gerai! Sėskis.

Mokytojas. Na, Marytė, ką tu gero išmokai?

Marytė. “Septynes atgailos psalmes. (skaito gerai).

Mokytojas. Gerai, Maryte, labai gerai. (Marytei atsisėda).

Mokytojas. Vaikai! Tie iš jūsų, kurie gerai savo uždavinių neišmokote, to paties mokinkitės vėl. Kiti-gi eikite toliau. Ar suprantate?

Vaikai. Suprantame, suprantame.

Mokytojas. Ar gerai supratote?

Vaikai. Suprantame, gerai suprantame.

Mokytojas. Ačiū Dievui, kad nevisi turite kopūstų galvas. Reik mokinties, vaikai, nes be mokslo žmogus tamsus kaip tas ožys tabokos ragelyje. Negerai pasakiau (valandėlę pamastęs) It taboka ožio ragelyje. — Ar supratote?

Vaikai. Supratome, supratome!!!

Mokytojas. Na, tai gerai, kad supratote. Galite eiti lauk ir pažaisti ant oro.

Vaikai. Ačiū tamstai.

Mokytojas. Palaukit! Pirm išeisiant sukalbėkit maldelę (trumpai meldžiasi).

Mokytojas. Ilgai nebūkite. Kaip pašauksiu, grįžkite visi.

Vaikai. Taip, taip, sugrįšime!

(Uždanga nusileidžia).

VEIKSMAS ANTRAS.

(Mokytojas, p. Baukauckas sėdi prie stalo ir skaito knygą. Po valandėlės atsikelia ir vaikščiodamas po kambarį sau vienas kalba).

Mokytojas. Bausmė Dievo su tais vaikais ir gana. Kalk, kalk į jų galvas mokslą, o jie vis nemoka ir nemoka. (Įeina Mikienė, Jurgučio motina. Rankoje laiko skepetaitėje surištus kiaušinius).

Mikienė. Garbė Viešpačiui Dievui.

Mokytojas. Per amžių amžius.

Mikienė. (Nužemintai linkteli, mokytojas švelniai tą patį daro, bet netaip žemai). Sveikinu poną mokytoją.

Mokytojas. Ačiū! Tai tamsta, Mikienė. Senai jau matėmės. Buvau net pamiršęs.

Mikienė. Taip, tai aš, Mikienė. Rengiaus atlankyti tamistą, ponas Mokytojau, jau senai, bet mano vištukės, kaip tyčia, sustojo visai kiaušinius dėti. Vos kelių kiaušinių susilaukiau, meldžiu priimti dovaną. (Duoda mokytojui ryšulį).

Mokytojas. (Imdamas) Ačiū tamsitai, ačiū! Su vaikais besibarant gerklė ir krūtinė išdžiūvo visai. Žalius išgersiu, gal pasitaisys (deda kiaušinius ant stalo).

Mikienė. O kaip imasi mokslo mano Jurgutis?

Mokytojas. Šiandien gana silpnai pasirodė.

Mikienė — Tai matai kokia nelaimė. Pati, sukdamą verpiamąjį ratelį, jį mokinau ir vis nieko. Namie, rods, gerai iš knygos paskaito, o tamsta sakai, kad silpnai.

Mokytojas. (kraipo galvą) Gerai paskaito... namie mokinasi (mąsto). Palauk, tamista, pašauksiu Jurgutį čia, pati patirsi, kaip jisai skaito. (iškiša galvą per langą ar per duris ir šaukia) Jurguti! Jurguti, eik šen! Greičiau!

Jurgutis. (po valandėlės įeina į vidų ir bučiuoja motinai į ranką).

Mokytojas. Mama sako, kad tu, Jurguti, jau pusę elementoriaus namie išmokai. Paskaitykie ir aš paklausysiu. Atskleisk penktąjį puslapį. Pradėk nuo tos vietos, kur parašyta "Jonukas jojo"...

Jurgutis. Jo-nu-kas jo-jo (sustoja skaitęs).

Mokytojas. Toliau, toliau! (Jurgutis tyli).

Mokytojas. Jonukas jojo. O kas bus toliau?

Jurgutis. "J-u-o — juo, zet-u-zu — Juozu, ka-a-es (tyli).

Mokytojas. Ištark žodį pilnai.

Jurgutis. Ožiukas.

Mikienė. Jurguti, Jurguti! kas tau pasidarė. Iš kur tą ožiuką ištraukei?

Mokytojas. Skaityk da kartą kiekvieną raidę skyrium. (Jurgutis dreba ir tyli.)

Mikienė.—Nesibijok, vaikeli, ponas mokytojas nemuš. Štai (rodo) aš atnešiau ponui mokytojui kiaušinių. Skaityk, sūneli.

Jurgutis. (drąsiai) Aš jau žinau. Tai bus kiaušiniukas.

Mikienė. Ką tu vaikeli sakai — (rodo į elementorių.) Čia parašyta Juozukas, o tu skaitai kiaušiniukas.

Mokytojas. (Mikienei) Matai tamista, kaip Jurgutis gražiai skaito iš atminties. (įeina Petrienė).

Petrienė. Garbė Viešpačiui Dievui.

Mokytojas ir Mikienė. Per amžių amžius.

Petrienė. Kaip sveikas, ponas mokytojau?

Mokytojas. Ačiū. Esmi sveikas.

Petrienė. Atėjau apie savo Stepuką paklausti. Ar jisai mokinasi gerai?

Mokytojas. Pasakius teisybę negeriausia. Sunkiai mokslas vaikui einasi.

Petrienė. (į Mikienę) Pamiršau ir sveikintis. (bučiuojasi). Kaip tamistos Jurgutis?

Mikienė. Labai silpnas moksle.

Petrienė. Ir suprasti negaliu kodėl? Rodos, ir aš ne varna ir tėvas ne asilas, o vaikas nei šioks nei toks išėjo.

Mikienė. O man ko trūksta? Maniškis ar ne gabus? Kad būtų koks liurbis, antriems metams į šaltyšius nebūtų žmonės rinkę. O mokytojas sako, kad ir mano Stepukas menkas moksle.

Mokytojas. (rimtai) Gal užkerėjo kas jūsų vaikus.

Mikienė. Ar girdi, Petrien! sako, užkerėjo kas mūsų vaikus.

Petrienė. Girdžiu ir suprantu.

Chicagos Dievo Apveizdos parapijos pradinę mokyklą baigusio jaunimo būrelis
Viduryje sėdi kleb. kun. Ig. Albavičius.

Labai įdomu pažymėti tas, kad Dievo Apveizdos parapijos pradinę mokyklą baigė 20 mokinių, birželio 20 d., 1920 metais, 20-tais parapijos gyvavimo sukaktuvių metais. Mokyklą veda seseris kazimierietės.

Mokytojas. Dabar aišku! Jūsų vaikai kaip išeina ant kiemo, tai šoka ir sukasi ir sukasi, it apkvaišę eriuikai. Kiti bėgioja, jie vis sukasi ir sukasi.

Mikienė. Ar tai būtų teisybė? Turbūt mes, Petrien, per daug į šokantį jaunimą žiūrėjome, kad mūsų vaikai tokie.

Mokytojas. Kaip neteisybė. Jei norite aš pašauksiu jūsų vaikus ir porą mergaičių, tai pačios patirsite. Gal Dievulis už tai nepyks.

Petrienė. Ir už ką galėtų pykti!

Mokytojas. Mūsų kunigėlis kartą vestuvėse surinko mūsų mokyklos vaikus, ir paprašęs muzikantus griežti liepė vaikams šokti.

Mikienė. Na ir kaip?

Mokytojas. Na, ir šoko. Išpradzių jiems nelabai sekėsi, bet paskui šoko, kaip seniai, ypač jūsų vaikai.

Petrienė. Norėčiau savo akimis pamatyti. Vaje, pamiršau ponui mokytojui dovaną įduoti. Gal busit malonūs pamokinti mano Stepuką atskirai nuo kitų vaikų. (išima iš mazgelio dešimtinę ir paduodama mokytojui, sako) Su savo seniu pasikalbėjome ir nutarėme ponui mokytoju ant tabokos dešimtinę paskirti.

Mokytojas. (priimdamas) Ačiū! Jau mano taboka ir baigiasi. Išima tabokos ragelį — atidaro ir siūlo Mikienei ir Petrienei pauostyti).

Mokytojas. Akims sveika. (Moteris ir pats mokytojas ima po žiupsnelį ir traukia taboką į nosis).

Mikienė. (čiaudo) ač-ki... ač-ki... ač-ki (a-č-ki).

Petrienė. (irgi čiaudo).

Mokytojas. Į sveikatą! į sveikatą! O

ką, ar ne sveika? Ašaros išvalys akis ir bus gerai.

Mikienė. Ir smarki ta taboka, maniau, kad viduriai nuo jos truks!

Petrienė. O aš maniau, kad mano nosis plyš (trina nosį). Baisiai graužia. (įeina Raulienė).

Raulienė. O kas čia do triukšmas? Ko taip gardžiai juokiatės? Toli nuo stubos būdama jau girdėjau Mikienės ir Petrienės balsus. Sveikos, kaiminėlės! Kaip gyvuoja ponas mokytojas?

Mokytojas. Ačiū, sveiki esame. Kaip tamista, Raulien?

Raulienė. Dievas dar laiko.

Mokytojas. (Išima ragelį su taboka, atidaro ir prašo Raulienės paimti žiupsnelį. Raulienė purtosi.) Na, paragauk ir tamista, gardžiai taboka kvepia.

Raulienė. O kūmutėms tamista kodėl neduodi?

Mokytojas. Gavo jau, gavo.

Raulienė. (į Mikienę ir Petrienę) O kaip, ar jums, kūmutės, patiko taboka?

Abi. Labai patiko. Paragauk, Raulien, ir tamistai patiks.

Raulienė. Jei taip, pamėginsiu ir aš (ima tabokos ir uosto.)

Mokytojas. Patrauk stipriau.

Raulienė. O kaip nosis sutins.

Petrienė. Gi mūsų ar sutino?

Raulienė. Bandysiu (patraukia kelis kartus ir tuoj pradeda čiaudėti) A-a-a-čki! (kelis kartus) visi (juokiasi), Į sveikatą!

Mokytojas. Ar negerai?

Raulienė. Po šimts pypkių su tokiu gerumu! — Net kibirkštis akyse pasirodė.

Petrienė. Tai niekis, ir su mumis tas pats atsitiko, o dabar visai gerai.

Raulienė. (šluosto akis ir kalba) Ponai mokytojai, vaikai man sakė, kad mano Andriukas menkai mokinasi. Sako, jis da poros lapu elementoriaus neišskaitęs.

Mokytojas. Teisybę vaikai sakė. Pasakyk man, Rauliene, į ką savo sūnų leisi?

Raulienė. — O kam ta žinia p. mokytojui yra reikalinga?

Mokytojas. Kaip kam! Ar to dar nežinai, kad vyras sėdamas javus kitaip prirengia lauką avizoms, kitaip rugiams ir kitaip

kviečiams. Taip ir su vaikais. Kitaip reikia mokinti į mokytojus, kitaip į vargonininkus. Taipgi nepamiršk tamista, kad kainos avizų, rugių ir kviečių nelygios.

Raulienė. Kiek tamista norėtum už išmokinimą mano Andriuko į kunigus?

Mokytojas. Jis kunigu būti netinka. Apie tai negali būti ir kalbos.

Raulienė. Kaip gaila! — O ką iš jo galėtumėt padaryti, ponas mokytojau?

Mokytojas. Vargonininku ir-gi netinka. Kaip kunigas užgiedos "Dominus vobiscum", tai jis vargšas — mik-mik ir išsizios kaip varna! Vargonininkas turi atsakyti "Et cum spiritu tuo", jeigu vietoje to pasakytų "Amen", tai viskas prapuolė!

Raulienė. Tai kas tada būtų?

Mokytojas. Kas būtų? Visas pamaldas sugadintų.

Petrienė. Tai matai kokia nelaimė.

Raulienė. (į Mokytoją) Pasakyk, tamista, kas iš mano Andriuko galėtų išeiti?

Mokytojas. Jei nenori, kad būtų prastas ir būtų truputį prie dvasiško stono, tai leisk į zakristijonus.

Raulienė. Į zakristijonus! Kodėl?

Mokytojas. Ar da tamistai neaišku. Zakristijonas visuomet prie altoriaus, prie kunigo, o vargonininkas visuomet sėdi kitame gale bažnyčios prie vargonų, kurie randasi prie durių.

Raulienė. Mokyk Andriuką zakristijonų. Kiek reikės už mokslą, tai atlyginsime, o dabar priimk nors 10 rublių (paduoda).

Mokytojas. (imdamas) Ačiū! Iš Andriuko zakristijonas bus šaunus.

Petrienė. Ponas mokytojau, ar negalėtumėt parodyti Raulienei mūsų vaikų gabumo?

Mokytojas. Gerai, tuojaus pamatysitė. Eisime dabar į lauką (išeina).

(Uždanga nusileidžia).

VEIKSMAS TREČIAS.

(Kambarys tas pats, tik nėra stalo. Prie sienų suolai. Uždangai pasikėlus, mokytojas vaikštinėdamas po sceną kalba).

Mokytojas. Užsimanė Mikienė ir Petrienė pačios pamatyti ir Raulienei parodyti sa-

vo vaikų gabumus. Prie knygos vaikai netikę, tai vargšės norėtų iš ko kito pasidžiaugti. Gal Dievulis už tuos vaikų šokius ir neapyks. Reikia vaikus pašaukti ir motinas pakviesti. (mašto). Ne! Geriau motinos tegul pasislepia kitame kambaryje. Vaikams bus drąsiau šokti. (išeina, po valandėlės grįžta su būriu vaikų).

Mokytojas. Vaikai, aš girdėjau, kad jūs mylite šokti; nors iš jūsų kai-kurie prie mokslo ne kaip imatės, bet visvien pasilinksinti reikia. Šoks trys berniukai ir trys mergaitės. Jurgutis su Pranyte, Stepukas su Teklyte, o Andriukas su Juzyte. Muzikantais ant šukų bus Šimukas, Pranukas ir Baltrukas. Sustokite poromis, o jūs muzikantai ir likusieji sėskite ant suolo. (Vaikai muzikantai griežia suklinį, paskui klumpakojį, jei laiko užtenka, galima pažaisti "aguonėlę", karvelėlį ir kitus žaislus. Žaisluose dalyvauja visi. Vaikams šokant motinos suėina ant scenos).

Mokytojas. (vaikams pašokus ir pažaidus) Užteks! Aiškiai matau, kad tie, kurie blogiau mokinatės, geriau šokate. Reikia, vaikai, linksminties, bet dar labiau mokslas reikalingas (rodo rykštę). Dabar lygiai visi paragausit Dievo dovanėlės (mažesni vaikai pradeda verkti) Neverkit! Rykštė prie Dvasios Šventos atves, apšvietos suteiks. Ar suprantate?

Visi vaikai. (verkdami) suprantame, suprantame!

Mokytojas. Na, kad suprantate, tai ir gerai. Rykštę atidėsime ant toliau. Bet nepamirškite, kad visiems teks, jei blogai mokinsitės. Ar prižadate gerai mokintis?

Vaikai. (linksniau) Prižadame, prižadame!

Mokytojas. O dabar padainuosime (Vaikai, motinos ir pats mokytojas dainuoja keletą lengvesnių dainelių.)

Raulienė. (dainoms pasibaigus) Tai ir gražiai vaikučiai pasilinksmino.

Petrienė. Duok Dieve, kad ir mokintusi gerai.

Mikienė. Jau ponas mokytojas juos išmokins. Tik atminkit, kad Raulienės Stepuką net į zakristijoną prižadėjo išleisti.

Mokytojas. Aš padarysiu viską. Gi dabar laikas ir namo. Labanakt, vaikučiai.

Vaikučiai. Labanakt, ponas Mokytojai.

Motinos. Sudiev, ponas mokytojai, sudiev!

Mokytojas. Sudiev. Laimingos kelionės (visi išeina).

(Uždanga nusileidžia).

Galas.

Tad sveika brangiausioji vienysta, mano didžiausioji linksmybė: nors kai-kurie džiaugias' tave vadinti šiurkščia, vis tai ne tu šiurkščia, bet mes.

K. Philips.

R. Sasapas ir B. Morkaitė.

Surišti amžinu moterystės ryšiu liepos 5 d., š. m., Hartford'e, Conn. R. Sarapas yra karštas ir uolus Vytis, nepailstantis darbuotojas visose idėjinėse organizacijose. B. Morkaitė prakilni tėvynainė ir Vitė. Daug rašinėja į laikraščius.

Jaunai ir prakilniai porei linkėtina kuogeriausio sugyvenimo moterystės luome.

= Iš Centro Raštinės. =

LIET. VYČIŲ CENTRO RAŠTININKO FINANSŲ ATSKAITA.

Ineigos į Organo Fondą. Rugsėjo 1920 m.

2 kp. Lewiston, Me.	\$22.00
2 kp. Lewiston, Me. (už 3 "V." pren. į Lietuvą)	9.00
51 kp. Sheboygan, Wis. (už klišę)	5.50
25 kp. Cleveland, Ohio	4.90
11 kp. Homestead, Pa. (sena nuo 1918 metų)	16.50
68 kp. Wanamie, Pa.	6.00
J. Vilkišius (už "V." prenum.)	4.00
A. Bendoraitis (už "V." į Lietuvą)	3.00
Miežlauskaitė (už "V." į Lietuvą)	3.00
O. Z. Bugailiūtė (už "V." į Lietuvą)	3.00
St. Mazetis (už "V." pren.)	2.50
J. Puplėsis (už pavienius numerius)	1.20
A. Zakaras (už kny-gutes)	1.05
J. Kazlauskas (už klišę)	6.00
51 kp. Sheboygan, Wis.	11.00
27 kp. Norwood, Mass.	17.50
55 kp. Indiana Harbor, Ind.	17.20
93 kp. Rochester, N. Y.	3.65
17 kp. So. Boston, Mass.	5.95
100 kp. Amsterdam, N.Y.	24.00
18 kp. Cambridge, Mass.	19.00
62 kp. Pittsburgh, Pa.	20.40
29 kp. Newark, N. J.	24.00
8 kp. Roseland, Ill.	36.00
79 kp. Detroit, Mich.	32.00
48 kp. Springfield, Ill.	21.00
52 kp. Elizabeth, N. J.	14.00
58 kp. Tamaqua, Pa.	11.00
51 kp. Sheboygan, Wis.	27.40
2 kp. Lewiston, Me.	1.00
14 kp. Cicero, Ill.	3.75
35 kp. West Pullman, Ill.	14.00

J Meškauskas (už "Vy-čio kompleta)	3.30
11 kp. Homstead, Pa.	40.85
L. Praspaliauskas	1.00
3 kp. Philadelphia, Pa.	29.10
F. Palionis (už "V." prenumeratą)	2.50
78 kp. Lawrence, Mass.	24.00
Rugsėjo mėn. organo fondan inėjo	\$491.25

Spaustuvės Fondan.

Aukos 8-tam Seimui prisiųstos.

82 kp. Gary, Ind.	\$15.00
18 kp. Cambridge, Mass.	15.00
25 kp. Cleveland, Ohio.	25.00
60 kp. Kewanee, Ill.	10.00
85 kp. Westville, Ill.	20.00
M. Norkūnas	5.00
J. Šaliūnas	1.00
51 kp. Sheboygan, Wis.	6.00
Liet. Vyčių Pittsburigs'o Apskr.	5.00
Viso	\$102.00

Pastaba: Tai ineigų atskaita tik po 8-tojo Seimo. Ta suma, kuri susidarė ligi 8-tojo Seimo bus laikoma banke ant nušimčių. Jos nejudinsime ligi 9-tam Seimui. "Vyti" išleidome už rugsėjo 30-tą, tad rugsėjo mėnesyje išmokėjimų nebuvo. Šimet skelbsime ir išmokėjimų atskaitas "Vytyje".

Persikėlus "Vyčiui" kiton vieton laiš-kai, kuriuose buvo siunčiama mokesčiai, klaidžiojo pakol pasiekė Centro Valdybą. Atskaitoje pažymėta kiek nuo ko esame pri-ėmę. Jei nebūtų kieno pažymėta, tai malonėkit pranešti.

Mokesčiai už prenumeratas reikia siųsti taipgi Centro Raštininkui.

Vincas Rūkštalis,

Cetro Rašt.

IŠ MŪSŲ KAMPELIO.

Iš nutarimų.

Lietuvos Vyčių 8-tasai Seimas nutarė, kad kiekviena Vyčių kuopa užrašytų "Vyti" Lietuvos Jaunimui—"Pavasarininkams".

Jau nuo daug Vyčių kuopų gavome klausimų apie "Pavasarininkų" kuopų adresus. Vyčių kuopos pasizadėjo ši Seimo nutarimą įvykdyti, kuomet tik turės "Pavasarininkų" adresus. Vyčių Centras da ligšiol negavo iš Lietuvos "Pavasarininkų" kuopų adresų. Kaip tik gaus, tai išsiuntinės kuopoms arba pagarsins organe. "Vyti" užrašinės taip: 1-ma Liet. Vyčių kuopa 1-mai "Pavasarininkų" kuopai ir tt.

Užrašykime "Vyti" ir pažįstaniems.

Daug gauname laiškų iš Lietuvos, kuriuose džiaugiasi "Vyčiu". Prašo savųjų amerikiečių, užrašyti "Vyti". Mes tik retkarčiais vieną kitą iš tų laiškų garsiname "Vytyje". "Vyčio" 17(90) num. buvo išspausdinta pora tokių laiškų. Mes tų visų atsiliepimų "Vyti" negalime dėti, nes neturime tiek vietos. Taipgi neįstengtume į visų atsiliepimus siųsti "Vyti". "Vyčio" išleidimo kaina labai pakilus, o izdas, iš kurio leidžiamas "Vytiš", neperdidelis. Gavę atsišaukimus iš Lietuvos, kreipsimės prie kuopų, ir su jų parama siuntinėsim "Vyti". (Jau atsiliepimus užrašyti "Vyti" išsiuntėme 1-mai kuopai, Montello, Mass., 2-rai kp. Lewiston, Me. ir 3-čiai kp., Philadelphia, Pa.

Amerikiečiai atjaučia kritišką Tėvynės padėjimą. "Ponas" lenkas, smaugia mūsų tėvynę. Lietuviai iš visų pajėgų gina Lietuvos laisvę, savo šalies nepriklausomybę! Aišku, kad tokiu momentu Lietuvoje sunku gauti laikraščių. Gal kai kurie Lietuvos laikraščiai sustos eję. Visi Lietuvos piliečiai ima ginklą ir eina šalies ginti nuo grobikų lenkų.

Mes, amerikiečiai, gelbėdami laimėti kovą, už laisvę pinigais, neužsimirškime pasiųsti Lietuvon ir laikraščių. Lietuvos kareiviai prašo pagalbos — duokime. Prašo pinigų įsigyti ginklams — siųskime! Prašo laikraščių — siųskime ir laikraščius.

Štai viena kareivių kuopa taip rašo "Vyčiu": "Jeigu kas nors užrašytų mums "Vyti", tai drauge prašome atsiųsti laišką, o mes už tokią pagelbą pasistengsime išteisingi tautiečių mumis pasitikėjimą kovos lauke. Stengsimės surasti jautrią širdį..." Taigi jautri širdis turi būti kiekvieno lietuviu, ypač Vyčio — Vytės krūtinėje.

Tad, Vyčiai-Vytės, lai nelieka nei vieno nario kuris neužrašytų "Vyčio" į Lietuvą — Lietuvos kareiviams ir kietiems pažįstamiems. Lai "Vytis", mūsų organas, kaipo Kalėdų dovana pasiekia brolius Lietuvoje. Panašių atsiliepimų rašėme ir pernai. Rašome ir dabar pasitikėdami, kad šią mintį visi parems. Užrašydami "Vyti" Lietuvon, paskleisime Vyčių obalsius. Užmegsime artimesnius ryšius su Lietuvos jaunimu. Lietuvos kareiviai ir jaunimas bus mums dėkingi.

Tad sukruksime į darbą!

V. Rūkštalis,

Centro Raštininkas.

— o —

CHICAGO, ILL.

Iš L. Vyčių 16-tos kuopos susirinkimo.

Seredoje, spalio 14 d., š. m., buvo šv. Jurgio parapijos svetainėje L. Vyčių 16-tos kuopos susirinkimas, į kurį atsilankė svečiai: kun. Statkus, Jonas Karosas ir A. Kaulakis. Kun. Statkus pasakė prakalbėlę apie vienybės svarbą; Vyčių organizacijos pirmininkas ir "Vyčio" redaktorius Jonas Karosas paaikšino apie mūsų organizacijos reikalus; A. Kaulakis pareiškė Vyčiams prielankumo. Pageidaujama, kad dažniau svečiai į mūsų kuopos susirinkimus lankytųsi.

Šiame susirinkime buvo taipgi aptarta keletas svarbių dalykų. L. Vyčių 16-ta kuopa jau senai rengiasi prie steigimo vakarinių kursų, kurių svarbių priežasčių delei negalėdavo įvykdyti. Dabar visos kliūtys pašalintos. Kun. Statkus apsiėmė kursus remti. Kad tik jaunimas šviestusi.

Kurie geidžia prasilavinti ir apšviesti — tegul uoliai vakarinius kursus lanko. Bus mokinama lietuvių kalbos ir kitų dalykų.

Pasikalbėta apie L. Vyčių 16-tos kuopos rengiamus vakarus lapkričio mėnesy. Vakarų rengimo komisija pranešė, kad prie vakaro lapkričio 14 d. jau viskas prirengta. Antras vakaras bus lapkričio 28 d. adventuose.

Prisirašė nauja narė p-lė Nevedomskaitė.

Po susirinkimo gražiai pažaista ir padainuota.

Balandėlis.

Kas Jaunimo Veikiama.

SPRINGFIELD, ILL.

L. Vyčių "baseball'ininkai" laimėjo.

Springfieldo Lietuvos Vyčių 48-tos kuopos "baseball'ininkai" (sviedininkai) Juozo Miller'io vedami su dideliu pasisekimu pergalejo svetimtaučių "baseball'ininkų" būrį Waggoner'e. Mūsiškiai gavo 6 žymes, svetimtaučiai tik 1.

Waggoner'iečiai laikėsi labai stipriai, bet Vyčių burys taip gerai buvo susitvarkęs ir taip drąsiai į kovą ėjo, kad Waggoner'iečiai buvo priversti Vyčių būriui pasiduoti. Vyčių 48-tos kuopos "baseball'ininkų" būrio "pitcher'is" Česnulis labai šauniai pasirodė. Svetimtaučiai džiaugėsi ir stebėjosi Vyčių sviedininkų sumanumu ir laimėjimais. Reikia pripažinti, kad Vyčių sviedininkai pradėjo organizuoties tik šimet; kitais metais jie galės dar gražiau sporto srityje pasidarbuoti.

Labai pagirtina, kad Vyčiai griebiasi tokio naudingo jaunimui darbo, kaip sportas. Springfield'o "baseball'ininkai" tikimės bus pavyzdžiu kitoms Vyčių kuopoms.

Sporto Mėgėjas.

— 0 —

"ERŠKĖČIŲ TAKU"

Lietuvos Vyčių 4-ta kuopa.

Sekmadienyje, spalio 24 d., š. m., Lietuvos Vyčių 4-tos kuopos aktoriai Dievo Apveizdos parapijos svetainėje Chicagoje lošė Pijaus Mačiulio 5 aktų dramą "Erškėčių taku".

Dramos branduolis—neturtingas studentas Petras Diegelis. Kovoje už naujągydinius principus, siekiant prie augštesnių idealų ir sunkiai dirbant kitų gerovei, jis pakerta savo sveikatą. Bet ir kūno jėgoms silpnėjant, jis pats uoliai dirba ir kitus ragina į darbą. Petrą dar gaivina meilė prie Onytės, daktaro Tiškos dukters. Kada-gi Petras sužina, kad jis be vilties pasveikti, serga džiovos liga, nepajėgdamas ilgiau pats kęsti, o ypač nenorėdamas kankinti Onytės ir savo draugų, nusiskandina jūrėse.

J. Balsis studento Diegelio rolėje netik gerai vaidino, bet kartu jautė ir pergyveno tas audras kurios siautė Petro krūtinėje.

Buvo nemaža tokių momentų, kada pagautas autoriaus gilios minties ir J. Balsio artizmo, žiūrėtojas taipgi tas pačias kančias pergyveno. Realiai buvo Balsio jausmai.

O. Sautulaitė daktaro Tiškos žmonos Veronikos rolėje švelniai ir jautriai motinos širdį ir jausmus parodė. A. Benaitis — dr. Tiška buvo visais žvilgsniais geras. Tai scenos papuošalas.

A. Bereckaitės — Onytės kalba, gestai ir ašaros publiką už širdies pagavo. Augustinas — daktarų Tiškų tarno rolėje gyvai visiems priminė didžponių seno tarno privalumus. Tai buvo labai sunki rolė, bet Augustinas ją atvaizdino taip natūraliai, kad tiesiog nesinorėjo tikėti, kad tai jaunas vaikinąs į senį pavirtęs, susilinkęs dvilinkai po estradą klampinėja. St. Mikolaitis — p. p. Tiškių sūnus Broniukas vaikišku žingeidumu ir liuosu užsilaikytu publiką žavėjo. Mažesnes dramos roles aktoriai atliko neblogiausia, bet kaip kur stambių trukumų buvo.

Pirmas ir antras aktai praėjo labai gražaus įspūdžio palikdami.

Trečiame akte studentai buvo nestudentiški. Pakartuojujant "Erškėčių taku", studentų rolių paėmusiems aktoriams, reikia padaryti keletą gerų bandymų ir gerai pasimokinti studentiško gyvumo ir apsiėjimo. Kitaip veikalas išeis sudarkytas.

Taipgi nelabai koordinavosi su dramos mintimi penkto akto užbaigą. Onytės pasikalbėjimui su studentu Gryža, prie Petro kapo jūrų dugne, trūko vietomis to gilaus jausmo, kuriuo autorius į Onytės ir Gryžos žodžius yra tiek daug indėjęs.

Dekoracijos buvo geros ir įvairios. Kiekvienai scenai gana tinkamas apstatymas pagaminta. Negerai tik tas, kad už scenos aktoriai ar kas kitas vaikščiodami, bereikalingai nugaras pro langus kaišiojo. Scenos tos nugaros nei kiek nepajavairino, o visų domės prie savęs daug traukė. Bet tas mažmožis, nors ir būtų gerai jo vengus.

Lietuvos Vyčių 4-ta kuopa pastatydama scenon "Erškėčių taku" ir gerai dramą sulošdama pasitarnavo rimtai lietuvių teatrui. Prisiminus "Kantrią Aleną" ir visokias kitokias daugelio mūsų lietuviškų veikalų "cnatas" "Erškėčių taku" suloštas gražiai gabių L. V. 4-tos kuopos aktorių daro nepaprastai gilaus ir malonaus įspūdžio, tik labai gaila, kad gerb. "Erškėčių taku" autorius privertė Petrą nusiskandinti. Būtų Petras miręs natūraliai, sentimento ir tikslo daugiau dramoje atsirastų. O dabar viskas dinga Juod-Jurio dugne. Net Onytės pasirizimas tęsti Petro pradėtus darbus išaina ne visai tikslus ir aiškus. Galą pataisius, vedamoji dramos mintis ir dvasia graži ir rimta. Jaunimas joje surastų sau daug paakstinimų prie tikraus darbo.

Bet, nežiūrint in tragingas dramos užbaigas, verta ją lošti ir branginti.

S. Saulėnas ir Z. Gečiūtė.

Rugpiūčio 8 d., š. m., Šv. Petro bažnyčioje So. Bostone, kun. Urbanavičius surišo moterystės ryšiu jauną porėlę: S. Saulėną ir Z. Gečiūtę. Abu jaunavedžiu yra gimę šioje šalyje, geri tėvynainiai. Uolūs Lietuvos Vyčių 17-tos kuopos nariai. Z. Gečiūtė raštininkauja kuopoje jau treči metai.

Jaunavedžiams ilgiausių metų!

Gal Liet. Vyčių 4-ta kuopa dar teiks "Erškėčių taku" pakartoti. Tas būtų labai gražu ir naudinga.

Y.

pa lošė 5 aktų dramą "Žydė Perkrikštė" ("Iš meilės").

Dramoje veikiančios ypatos:

— O —
ROSELAND, ILL.
"Žydė Perkrikštė" scenoje.

Spalio 17-tą d. š. m., brolių Strumilų svetainėje prie 107-tos gatvės Roselando L. Vyčių 8-ta kuopa

Leiba, žydas J. Pivariūnas,
Sorė, jo duktė M. Vaškiūtė,
Onutė, jų tarnaitė E. Pečiukaitė,
Agota, B. Liutkevičienė,
Jonas, jos sūnus T. Karašauskas,
Danutė, O. Janušauskaitė,
Jurgis, J. Puodžiūnas,

Barbutė, B. Pestininkaitė,
 Marijona, S. Gregoravičiūtė,
 Gabrys, J. Juška,
 Grigas, J. Ramanauskas,
 B. Liutkevičienė ir
 K. Nomajūnienė, Elgetos.

Lietuvos Vyčių 8-tos kuopos artistus mėgėjus reikia pirmiausia pagirti už savo rolių mokėjimą ir gana natūralų užsilaikymą ant estrados. Nesimatė juose varžymosi, dirbtinumo, kuomi paprastai lietuviai artistai mėgėjai dažnai pasižymi. Lošė visi pusėtinai liuosai. Trukumų taipgi buvo. Bet atsiminus, kad Vyčių 8-tos kuopos artistai yra ne kokie profesionalai, tik darbo žmonės, nesigailinti liuso laiko teatro reikalams, apie trukumus nesinori ir kalbėti, ypač, kad tie apsirėiškę lošime trukumai gero įspūdžio per daug negadino.

Tikra tragizmo kibirkštėlių į lošimą inėšė nemažai J. Pivariūnas Leibos rolėje. Keliose scenose buvo jisai ištikro artistiškas savo nusiminime ir keršte. Agota Jono motina B. Liutkevičienė, kaip moteris kaimietė, išėjo iš savo užduoties visais žvilgsniais gerai. Kalba, judėjimai pilnai atsakė jos amžiui ir būdui. Merginų suvedžiotajos Jonas — T. Karażauckas ir meilėje užvilta Danutė — O. Janušauskaitė publikai patiekė karštos, kerštingos ir nesuvaldomos meilės gyvą vaizdelį. Ar tokią meilę naudinga publikai rodyti, tai kitas klausimas, bet pats veikalas tokios meilės reikalauja, tai jos ir pamatė visi su kaupu. Jonas ir Danutė savo tikslo pilnai pasiekė. Visų akys ir ausys atsidarė, kuomet juodu į meilės audringus verpetus pasinėrė.

Sorė — M. Vaškiūtė geriausia tose vietose pasirodė, kur jos gyvenimą lietė ramios meilės ir ramaus gyvenimo reikalai. Pasiukavimo matėsi daug iš jos akių, žodžių ir judėjimo.

Elgetos, girtuokliai daug juoko padarė. Kitų rolės buvo mažesnės, tad apie jas tiek galima pasakyti, kad gražiai papildė kitus.

Iš publikos pasidžiaugti negalima. Jei kam teko būti žydų "škaloje" laike "baisiosios nakties", tai tiems nereikia ir pasakoti daug, kaip brolių Strumilų svetainėje publikos didžiama užsilaiko.

Teatro režisierium buvo p. Liutkevičius, šeimininku p. Mockus.

Gurgis.

CHICAGO, ILL.

Veiklesniųjų Lietuvos Vyčių kuopų tarpe randasi Vyčių 5-ta kuopa. Nors nariais, sulyginus su kitomis kuopomis, yra mažesnė, bet darbštumu kitas kuopas pralenkia. Ypač jinai pasižymi tuomi, kad pildo Centro ir savo nutarimus. Daug prie to prisideda darbšti kuopos valdyba.

Spalio 6 d. š. m. buvo 5-tos kuopos mėnesinis susirinkimas. Nariai atsilankė skaitlingai.

Iš raportų, nutarimų ir sumanymų pažymėtinai šie:

Komisija išdavė raportą iš buvusio parapijoje bazarų. Vyčiai padarė parapijai pelno \$294.07, užimdami trečią vietą. Pernai laimėjo pirmą vietą.

Kadangi kuopos nariai buvo užimti svarbesniais tautos reikalais, tai parapijai tik tiek galėjo padirbėti. Visgi gražiai pasirodė. Šįmet buvęs kuopos išvažiavimas davė pelno \$47.17.

Šeimininis vakaras rengtas keliaujančių į Lietuvą kuopos narių pagerbimui, kaip komisijos raportas parodė, paliko nedatekliaus \$9.90. Tai yra mažozis, sulyginus su gražiais įspūdžiais, kuriuos iš vakaro išsinešė svečiai ir Lietuvon grįžtanti kuopos nariai.

Teatro rengimo komisija pranešė, kad kol kas nieko nepadaryta, nes parinkto veikalo negalėjo gauti. Prie parapijos vakarienės nutarta prisidėti ir išpildyti jos programinę dalį.

Kaip kitais metais, taip ir šįmet nutarta steigti vakarinius kursus. Bus geri mokytojai. Norinčių lankyti kursus jau yra apie 20.

Bus netrukus organzuojamas prie kuopos jaunamečių skyrius. Jaunamečių mūsų kolionijoje yra daug, tik jų niekas neorganizuoja. Tam svarbiam reikalui atlikti išrinkta komisija iš O. Paliuliūtės ir M. Andriūškevičiaus. Bus taipgi steigiamas atletų ratelis.

Kažkodėl prie žaismių kuopos nariai ne taip palinkę, kaip buvo? Gal todėl, kad "auguonėlę" ir "žilvitį" malam ir malam..

Jaunutis.

SHEBOYGAN, WIS. Vyčių darbuotė.

Paėmus "Vyti" rankosna ir pažvelgus į korespondencijų skyrių, labai retai matosi aprašymai Sheboygano Vyčių darbuotės, it jos ir nebūtų. O čia rengiama įvairiausių vakarų, išvažiavimų ir vakarienių išleistuvėms, bet niekas neparašo.

Spalio 3 d. L. Vyčių 51-ma kuopa įrėngė šeiminingę išleistuvių vakarienę Sheboygano darbuotojui, Vyčiui J. Reklaičiui, kuris išvažiuoja į Lietuvą. Visųpirma vakaro vedėjas, p. Čižauskas pakvietė susirinkusius prie stalo ir paaiškino vakaro tikslą. Vakarienės laiku kalbėjo L. Vyčių kuopos pirimininkas, Vytis S. Reklaitis; papasakojo, kaip J. Reklaitis atvažiavo iš Lietuvos Pensylvanijos anglių kasyklosna, kaip jam ten nepatiko, kaip skaitydamas laikraščius sužinojo apie Sheboygano lietuvius ir atvažiavęs čia darbavosi iki šiam laikui katalikų tarpe. Jam pabaigus, kalbėjo J. Kaltauskas, A. Baranauskas ir J. Austravičius.

Kiekvienas trumpai pažymėjo J. Reklaičio nuopelnus tėvynės labui. J. Reklaitis buvo vienu iš uoliausių rėmėju L. Raud. Kryž. rėmėju draugijos skyriaus ir išdininku L. Vyčių 51-mos kuopos. Visi linkėjo jam laimingos kelionės į Lietuvą ir joje darbuoties Bažnyčios ir tėvynės naudai.

Jiems pabaigus, kalbėjo ir pats J. Reklaitis. Jo kalba, tai buvo atsisveikinimas su L. Vyčių kuopos nariais ir dalyvavusiais jo išleistuvėse. Sakė, kad parvykęs Lietuvon, liuosnoriu stosiąs į Lietuvos armiją ir kovosiąs už jos laisvę.

Prie to buvo ir programos. Solo dainavo tenoras J. Austrevičius, duetą J. Stauskas ir J. Austras. Pijaną skambino p-lė A. Salvaičiukė, o K. Jankaus-

kas pagrojo ant smuikos. Po programo žaislų vedėjas V. Reklaitis pakvietė visus pažaisti. Šiuomi vakaras užsibaigė.

V. J. Reklaitis.

— O —

CHICAGO, ILL.

Įsisteigė sporto ratelis.

Lietuvos Vyčių Chicagos Apskričio atletiško ratelio steigiamasis susirinkimas buvo spalio 17 d., š. m., šv. Kryžiaus parapijos mokyklos kambaryje.

Susirinko gan gražus jaunimo būrelis iš 5, 13, 16, 14 ir 24 Vyčių kuopų. Gaila, kad ne iš visų kuopų atsilankė.

Ratelio organizavimo komisijos pirmininkas, Vytis St. Kairis atidaręs susirinkimą, paaiškino jo tikslą.

Darbas pradėta rateliui valdybos rinkimu. Viešu balsavimu iš statomųjų kandidatų išrinkti:

Pirm. — St. Kairis,

Pirm. pagalb. — Pr. Paliulis,

Raštin. — J. Janušas,

Iždin. — V. Balanda,

Izd. glob. — A. Valiūnas.

Komisija patiekė susirinkimui trumpą svarstymų programą.

Kadangi žiemos sezonu, išskirus kūno mankštinius, nieko kito negalima veikti, tai apie kūno mankštinius daugiausia ir svarstyta. Vytis Savickas pranešė, kad turint ratelyje nemažiau 20 narių, galima gauti vietos mankštiniams viešuose parkuose (Gymnasium) ir instruktorių veltui. Kol kas to skaičiaus nėra. Reikalingo skaičiaus sudarymą ir patogios vietos suradimą pavesta valdybai.

Svaidininkų kuopos klausimas atidėta ant toliaus.

Kad pritraukti prie ratelio jaunuolius mylinčius sportą, nutarta susirinkimus laikyti dažniau. Susirinkimų vieta bus skiriama prisilaikant Vyčių kuopų paeilinio numerio.

Į ratelio izdą surinkta \$2.65.

Sekantis susirinkimas spalio 24 d., š. m., 1:30 val. po pietų Vyčių 14-tos kuopos kolonijoje, Cicero, Ill. Pradžią nemenka. Susirinkime svarstymai ėjo gyvai. Atletų dvasia ir norai gražūs. Su tokiu geru ūpu tikimės daug naudingo nuveikti.

Į talką visi jaunuoliai!

Jaunutis.

— O —

WAUKEGAN, ILL.

Iš Vyčių darbuotės.

Kaip kitur, taip ir pas mus Vyčiai nemiega. Juda, kruta it tos bitelės. Visi vienybėje darbuojasi tautos ir bažnyčios naudai.

Spalio 3 d., š. m., buvo Vyčių gražus vakaras, įvairiai pamargintas, parapijos naudai.

Vyčių choras sudainavo: "Lai gyvuoja Lietuva" ir "Lietuvos Dievai". Dainos žmonėms labai patiko.

Komediją "Netikėtai", labai juokinga teatro veikalą, sulošė gerai savo rolėse sekantys:

L. Zupkaitė — Baltruviėnės; F. Naujuniūtė — Onos, jos dukters; V. Špokas — Jono, jų tarno; O. Rulevičiūtė — Agotos, jų tarnaitės; Pr. Alekna — dėdės Jurgio; G. Bukančiūtė — kūmos, ir J. Bukantis — Maušo. Prie progos reikia pažymėti, kad mūsų kuopos Vyčių tarpe yra prasilavinusių lošėjų, kurie atsižymėjo jau didesniuose veikaluose.

Toliaus Vytės Rajuniūtės palinksmino publika piano ir smuikos muzika. Iššauktos delnų plojimai turėjo atkartoti.

Pabaigoje vyrų choras sudainavo "Žvaigždėlės naktelėje" ir Lietuvos imną.

Žmonių buvo nemažai.

Spalio 6 d. buvo kuopos mėnesinis susirinkimas kuriame nutarta paskutiniame prieš adventus nedėldieny sulošti kokį veikalą kuopos naudai. Veikalą parinks kuopos literatinė komisija, kurios pavaisius nutarta patalpinti "Vytyje".

Jurgis Bukantis ir Pr. Alekna, siūsti mūsų kuopos pas Kenosha, Wis. 38-tą kuopą priduoti sąlygas kokiomis mūsų kuopa apsiima jiems "Kantryą Aleną" sulošti, pranešė, kad Kenoshos Vyčiai su sąlygomis sutiko ir kviečia lošti pas juos adventu laike.

Dar nutarta seređų vakarais laikyti žaislus.

G. P. B.

— O —

CAMBRIDGE, MASS.

Spalio 3 d., š. m., parapijos svetainėje buvo L. Vyčių 18-tos kuopos bertaininis susirinkimas. Apkalbėjo kuopos bėgančius reikalus ir teatralė komisija išdavė raportą iš L. Vyčių dramatiško ratelio. Mokinimasi net kelių veikalų, kuriuos statys scenoje Vyčių ir kitų draugijų naudai. Spalio 9 d. lošė "Rytų Pylis" Brightone, Mass. L. R. K. Mot. S-gos kuopai, spalio 10 d. atkartos Ap. M. Draugijai Cambridge, Mass. Šv. Stepono draugijai Cambridge statys "Ponas ir Muzikai".

Teatro srytyse dirba uoliai visi Vyčiai. Labai malonu pastebėti, kad nemažai savo darbu prisideda čia augęs jaunimas.

L. Vyčių N. A. Apskričio suvažiavimui spalio 24 d. rengiamas vakaras su labai įvairiu programu. Į suvažiavimą atstovais išrinko: kun. Pr. Juškaitį, Z. Sariukaite, J. Aksomaičiūtę, A. Šliuziūtę, J. Kalinauską ir J. K. Naujalį.

Darbuokimės Vyčiai! Ant mūsų remiasi jaunimo ateitis.

Juozukas.

— O —

DŽIAUGIASI "VYČIU".

10—12—20.

Gerbiamieji:—

Siunčiu Tamstoms \$3.00 ir prašau labai širdingai tuojau pradėti siūsti laikraštį "Vytį" mano seserei Amilijai į Lietuvą. Aš jei siunčiau visokių Amerikos lietuviškų laikraščių, bet ji nė vieno taip nemėgsta, kaip "Vytį" ir prašo jai užrašyti "Vytį".

Juozapas Butkus,

Kenosha, Wis.

Turinyas "Vyčio" No. 18 {91}

I. Tautos vėliava. Žynys.	1 pusl.
II. Nutrūkusi styga. Žibutė.	3 "
III. Bendradarbių izdas. Redakcija.	4 "
IV. Pažvelgkime į save. Antanas.	5 "
V. Lietuvos "Pavasarininkai" Amerikos Vyčiams.	5 "
VI. Meilės Galybė. B—nas.	6 "
VII. Iš Cikliaus "Sunku man". M. Vaitkus.	8 "
VIII. Mokslo nauda. Apšvietos Draugas.	9 "
IX. Rudens vaizdai. El. Naras.	12 "
X. Ruduo ir mes. Antanas.	12 "
XI. Mažosios Lietuvos Jaunimas. Augštaičių Jonas.	13 "
XII. Liet. Steig. Seimo Atsišaukimas.	14 "
XIII. Iš cikliaus "Laikas". M. Vaitkus.	15 "
XIV. Laisvės individualai. Truputėlis.	16 "
XV. Sugrįžus į Valparaisą. Antanas.	16 "
XVI. Jaunimas Lietuvoje.	17 "
XVII. Šviesos spinduliai. A. K. Tauragis.	18 "
XVIII. Neviskas auksas, kas žiba. J. T—las.	19 "
XIX. Senovinė mokykla (vaikų teatras) Seirijietis.	20 "
XX. Iš Centro raštinės.	26 "
XXI. Kas Jaunimo veikiama (korespondencijos):	
1. Springfield, Ill.; 2. Chicago, Ill.; 3. Roseland, Ill.; 4. Chicago, Ill.;	
5. Sheboygan, Wis.; 6. Chicago, Ill.; 7. Waukegan, Ill.; 8. Cambrid-	
ge, Mass.	28 "

Paveikslai:

1. Matas Zujus; 2. Lietuvių inteligentų būrelis Romoje, Italijoje; 3. Liet. Vyčių 48-tos kuopos "Baseball'ininkai"; 4. Lietuvos Vyčių 25-tos kuopos valdyba; 5. Chicago, Ill. Dievo Apv. p. mokykla; 6. R. Sarapas ir B. Morkaitė; 7. S. Saulėnas ir Z. Gečiūtė.

"VYŲTIS"

3249 SO. HALSTED ST. CHICAGO, ILL.